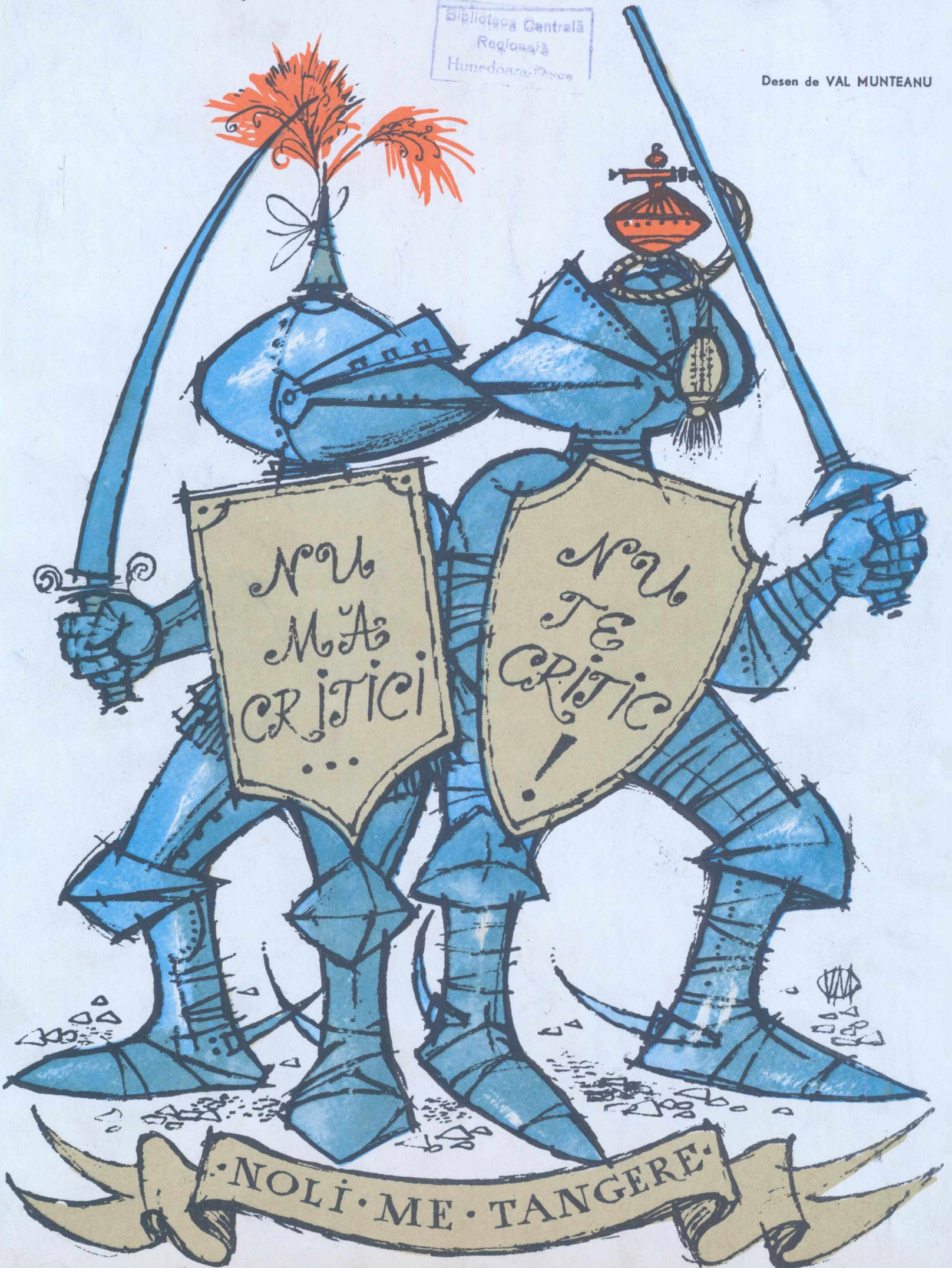


Biblioteca Centrală  
Regională  
Hunedoara-Drașca

Desen de VAL MUNTEANU



de I. AVIAN

Imi sugerează secretarul de redacție:  
— N-ar fi rău să scrii un material în care să vorbești despre economii și inovații.

— Aș scrie, tovarășe, dar eu la articole de fond nu mă pricep. Ai mai citit dumneata articole de fond umoristice?

— Dar cine-ți spune să fie de fond? Să fie vesel, umoristic! Umoristic!... Poftim! Ușor de spus! Să scrii despre o temă atât de serioasă ca inovațiile și cititorul să se prăpădească de râs!

— Tovarășe secretar, eu despre inovații nu pot să scriu umoristic. Umor pot să extrag din taxatorii care nu dau 5 bani restul, din soțiile cheltuitoare, din ospătarii care strigă „vinee” și nu vin, precum și din alte dezastre asemănătoare...

Secretarul nu se lasă:  
— Încearcă, frate!... Care va să zică dintr-un lucru trist, cum este de pildă soția cheltuitoare, poți scoate ceva vesel, în schimb despre un lucru optimist, cum este de pildă o inovație, nu poți scrie ceva vesel! Ce logică mai e și asta?...

Ar fi fost inutil să mai întind discuția. Ce se pricepe dînsul la legile nescrise ale umorului?! O să-i fac pe plac, o să scriu un articol serios, îl intitulez „schiță veselă”, el o să citească, o să deschidă doi ochi mari, o să se gîndească „uite mă, asta știe să scrie și serios cînd vrea” și-o să-mi spună să scriu ceva cu ospătarii.

Primul lucru a fost documentarea. Am pășit pe un șantier de construcții.

— Tovarășe inginer, citeva fapte în legătură cu economiile și inovațiile...

— Da, cu plăcere! Iată, una din echipele noastre folosește de 12 ori același cofraj în loc de opt ori, cum prevedea devizul. O economie serioasă!

— Foarte frumos, îngîn eu, dar care e partea umoristică? De unde scot eu umorul? Din cofraje?... O să fie un umor, esență tare.

— Umor? se minunează inginerul. Păi, noi facem astea să scoatem economii, nu haz!...

— Nu haz, dar oricum, ceva vesel...

— Vesel?... Păi, să fi văzut dumneata echipa după ce a realizat primele economii prin această metodă! Era mai veselă decît dacă ar fi citit toate schițele dumatiale la un loc!...

Înapoiat la redacție, secretarul de redacție îmi înmînează o scrisoare de la „Țesătura”-Iasi. Citesc: Numai în primele 20 zile ale anului 1960 țesătura de la fabrica noastră a produs peste plan 30 000 m.p.!

Bravo lor!... Dar eu vreau să fie și „bravo mie”, adică să scriu o schiță să zbirnie. Și scrisoarea asta nu conține decît date pentru un articol de fond. Cum introduc eu 30 000 de m.p. țesături într-o schiță umoristică?... Dacă erau nu 30 000, ci măcar 30 de metri de țesături cu defect, ei, ar fi fost cu totul altceva. Dar așa!... Aștia de la Iasi s-au îngrijit numai de interesele lor, de-ale mele nici gînd! Nu zic, e mai bine așa, dar atunci ce-mi vine secretarul cu subiectele lui!...

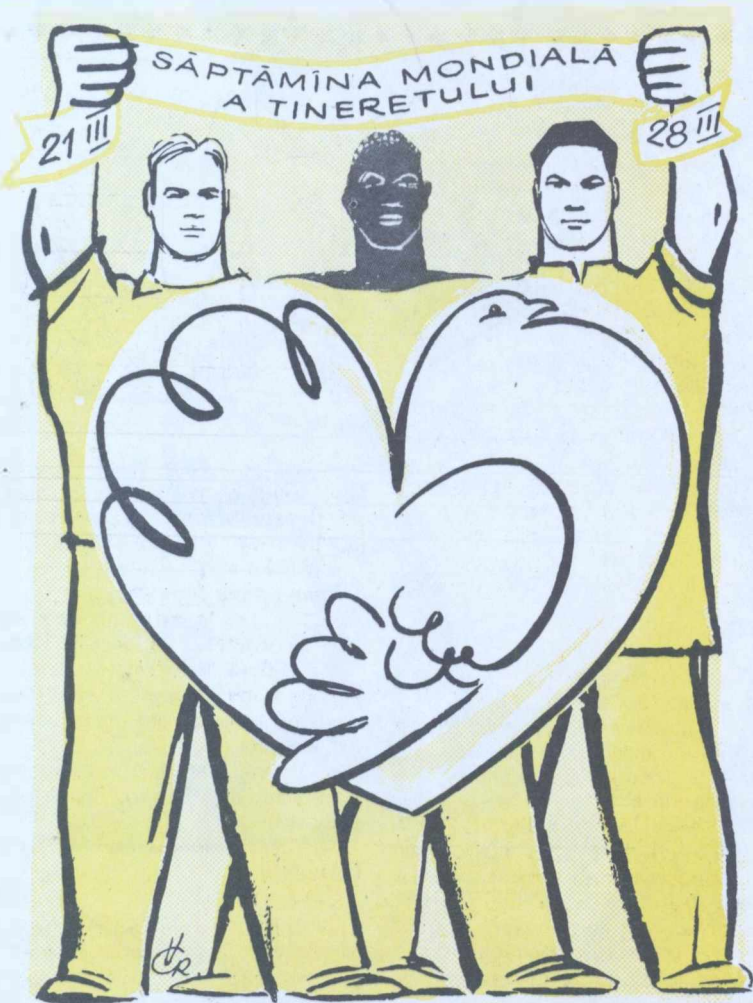
— Tovarășe secretar, încerc eu, știi cum o să aduc chestia cu țesăturile?... Scriu că din acești 30 000 de metri pătrați nevastă-mea, care e o risipitoare, și-a cumpărat de trei rochii!... Dacă n-o să fie destul de hazoasă schița, mai adaug o rochie, două.

Nici n-a vrut să audă! Mi-a arătat în schimb un alt fapt: „La Telecomunicații, numai în regiunea Stalin s-au economisit în 1959 șase vagoane de material lemnos sau 450 de stîlpi de telegraf!... Poftim!... V-am spus eu, secretarul asta a apucat-o astăzi într-o parte!... Să scriu schițe vesele cu stîlpi de telegraf!... Asta e temă de articol de fond, tovarășe!... Cum să popularizez eu economia asta într-un material vesel? Am o idee! Atmosfera o las aceeași, dar cei 450 de stîlpi de telegraf îi înlocuiesc cu 450 de telegrafiste!... Să vezi ce haz o să iasă, tovarășe! Ori scriu despre alt subiect, tot P.T.T.-ist: scriu despre telefonistele de la 03, despre cele de la 02, de la 01, de la zero oricît! Și-apoi chestia cu stîlpii nici nu e inovație!

— Nu e inovație, dar e economie! Dacă vrei însă inovații, poftim, iată: „în cadrul întreprinderilor industriei ușoare, s-au propus, în 1959, 10 644 inovații, care vor aduce o economie de 47 milioane lei!...” E frumos?

— E foarte frumos, dar nu-i pentru schiță, e pentru un articol de fond.

47 milioane nu-i glumă, dar inovatorilor ce le pasă! Ei fac inovația, și gata!... Dar să-i văd să scrie și schițe! Și să aibă și umor!... Cum adică, ei să facă numai inovația și eu să le scriu materialul? Atunci să mă ia coautor!... Și-apoi nu zic, 47 milioane este o economie serioasă, dar nu se pretează la o schiță veselă... O clipă, tovarășe secretar, sună telefonul, cine o fi?... Alo... da, eu sint... a, tu ești, nevestic scumpă?... Cum?... Ți-ai scos rochia de la croitoreasă, și ți-a economisit zece centimetri de stofă? Bravo! Bravo!... Tovarășe secretar, tovarășe secretar, am găsit un subiect grozav cu economiile! Tare!... Zece centimetri tergal, economisit!... Da! Asta zic și eu subiect! Scriu o schiță clasa-nții!... Zece centimetri!... În sfîrșit, am găsit o temă majoră!... Zece centimetri!



— În pieptul nostru bate o singură inimă..

Desen de V. CRIVĂȚ



Eram acasă doi frați. Ați ghicit: eu și frate-meu. El mai mare ca mine cu trei ani și, ați ghicit, eu mai mic ca el tot cu trei ani. El s-a dus la școală și a ieșit mecanic, eu m-am dus la școală și ce-a ieșit se vede. De aceea părinții totdeauna l-au iubit pe frate-meu Fane mai mult, și pe mine, ați ghicit, mai puțin, pentru că, spuneau ei, el face locomotive și eu fac bancuri. Și spuneă tata că o locomotivă, chiar mai veche, trage și treizeci de vagoane cu marfă, dar încă n-a auzit ca un banc, oricît de nou sau de bun, să tragă măcar un vagon gol de ici pînă la colea. Frate-meu însă zîmbea și mă bătea pe umăr: „Vezi-ți de meserie, băiatule, numai fă-o bine!” Și mi-am văzut. Și-a văzut și el, Fane, de meserie, pe urmă și-a văzut și o nevastă și s-a mutat de acasă. Eu am rămas cu părinții și cînd venea Fane în vizită de vreo două-trei ori pe săptămînă, lui, părinții nu mai știau ce să-i pună dinainte și mie nu mai știau ce să-mi ia. În seara cînd trebuia să vină el, părinții nu mai pridideau să-i pregătească: „Du-te, ia vin de Odobești, că-i place!” „Ia-i și chefal, că-i slăbiciunea lui”. „Să aduci și creier, că-i place a la grec!” Eu mă învîrteam prin casă: „Mamă, fa și niște chiftelute de alea, că-mi plac mie!” „Tu să taci!” „Tac, da-mi plac!” „Nu te băga! Acum el e musafir. Tu ești de-ai casei! Du-te adă mere!”

Venea Fane și ne așezam la masă.  
— Și cum merge, mă Fane?  
Și Fane îmi povestea din munca lui de la fabrică.  
— Și ce-ți fac copiii, Fane?  
Și Fane povestea despre zburdănițiile copiilor. Și mama se minuna. Și tata avea lacrimi în ochi. Și eu îl băteam pe umăr și el mă bătea pe mine și era bine. Dar într-o zi tata a intrat în casă și a rostit grav, cu un aer solemn:  
— L-a numit pe Fane director general!  
Mama a căzut în scaun și a început să plîngă de bucurie. Tata și-a aprins o țigară „Golf” pentru că spusese și debitantului vestea, și ca un tată de director general ce se afla, ceruse zecă „Mărășești” și două „Golf”. Eu m-am dus în oraș după „Pinot”.  
Cînd m-am înapoiat, l-am găsit pe Fane la noi. Stătea la masă. Mama, pe scaun, dreptă în fața lui, cu mîinile în poală, îl privea de parcă Fane venise la noi prima dată. Tata își pusese ochelarii și stătea solemn. Eu am intrat gălăgios:  
— Felicitări, tovarășe director!  
Mama m-a privit peste umăr:  
— General!  
Văzîndu-i pe toți trei serioși și tăcuți, am intrat repede în atmosferă. Mama și tata mîncau delicat, cu gesturi măsurate, tata sorbea din ciorbă fără zgomot, și cînd o mai greșea citeodată se uita stîm-

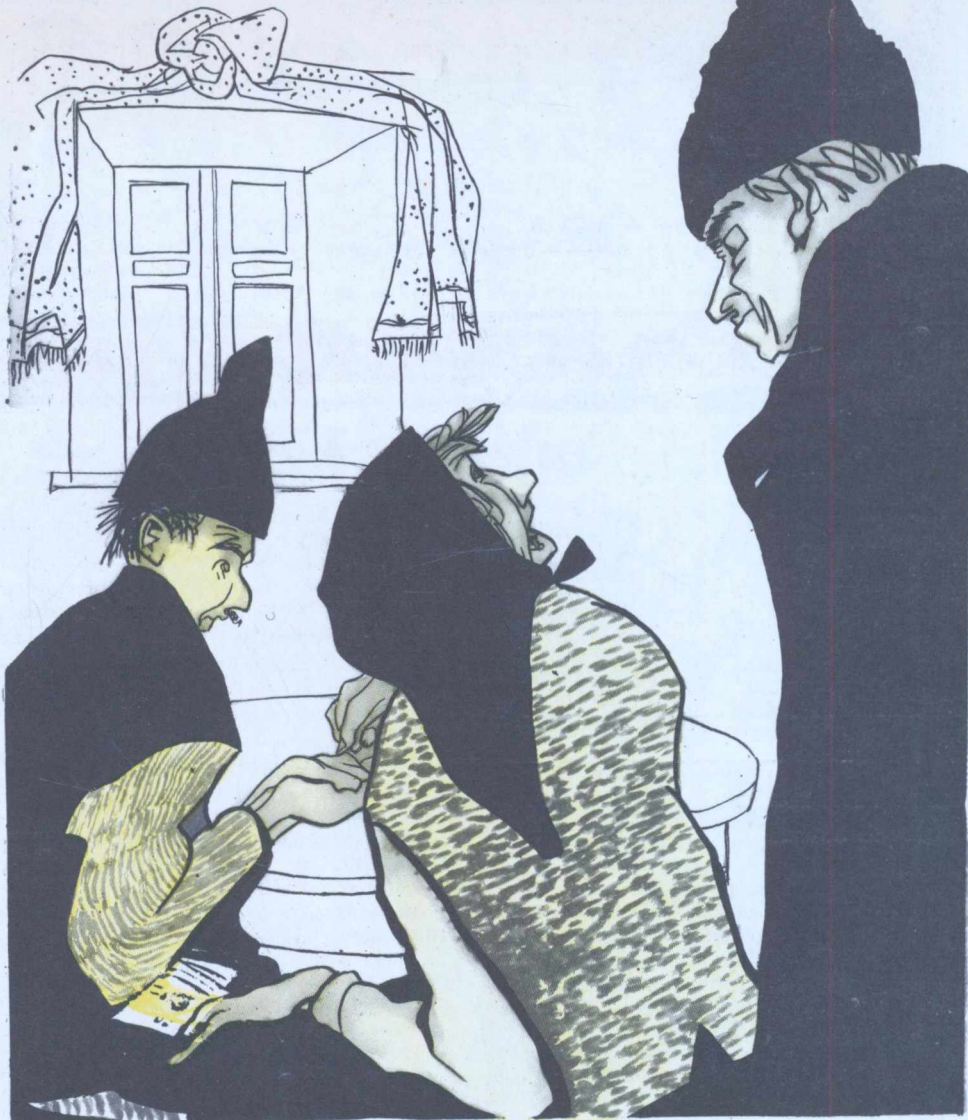
# Ursul moralist

Ca responsabil la prisacă  
Un urs s-a înfruptat oleacă  
Din mierea ei  
Culeasă doar din flori de tei.  
Albinele s-au sesizat  
Și responsabilul pătat  
Fu alungat.  
Și altceva n-a mai pățit  
Căci dumnealor au socotit  
Că fiind fapta la-nceput  
E de ajuns ce i-au făcut.

Dar au greșit —  
Căci iată că mult mai târziu  
Precis când, n-aș putea să știu,  
Acesta la o adunare  
A afirmat în gura mare:  
Că-albinele deși-s albine  
Nu știu să facă mierea bine  
Și de-asta chiar a lor prisacă  
E-așa săracă.  
Apoi cu vervă și-ndrăzneală  
Le-a mai servit și o morală.

Albinele au auzit  
Și între ele-au biziuit.  
„Vezi dacă-am fost prea indulgente  
Și neatente?”  
În loc să tacă-acum din gură  
Să-și roadă ghearele, injură,  
Azi scoate capul... să se vadă  
Făcînd el însuși o dovadă  
Că de-aia n-are ursul coadă.

TUDOR MĂINESCU



— Ce faci, babo!  
— Îi ghicesc cîți bani are...

Desen de M. GION

jenit la Fane. Fane însă nu observa nimic și mîncă cu poftă. Cînd a spus „Grozave saimale!”, mama a zîmbit și nu i-a mai răspuns ca de obicei: „Mare mîncău ești, Fănică”, ci a rostit „Crezi?” După cîteva sprîțuri mi-am revenit. Am aprins o țigară și am rostit:

— Și cum merge, mă Fane? Sacrilegiu! Parcă l-aș fi înjurat. Mama s-a uitat la mine să mă mîncească și tata a început să tușească. Și nu l-am mai întrebat nimic. După o jumătate de oră s-a ridicat.  
— Cînd mai poțtești pe la noi cu nevasta și copilașii, Ștefane? a zîmbit mama. Nu i-a mai spus „Fane”. Ștefane.  
— Sîmbătă seara, a răspuns frate-meu.

După aceea vizitele lui s-au oficializat, ca să zic așa, tot mai mult. Venea, lua loc, iar nci, așezați pe marginile scaunelor în jurul lui,



priveam la el ca la o statuie. Și conversația era următoarea:

— Merge?  
— Merge!  
Pauză.  
— Frumos afară...  
— Daaa...  
Pauză.  
— A fost bun creierul a la grec?  
— Foarte bun.  
Tăcere. Zîmbete forțate de la unul la altul, apoi Fane se ridică:  
— Ei, atunci am plecat! Noapte bună!

Cînd aducea și copiii îmi venea să săr pe fereastră. Tata îi lauda puștii peste măsură: „Tii, ce inteligenți!” Mama „Tii, ce frumoși!” Tata devenise un servil și mama o servilă.

Și parcă și Fane începuse a se simți bine în postura asta. Era acum mai grav, mai solemn, ră-mînea cam vreo jumătate de oră pe gînduri și în vremea asta noi pastram o tăcere adîncă, să nu-i încurcăm cumva problemele. Pe urmă se ridică.

— Ei, eu o să plec!  
Ne ridicam și noi, el ne întindea mîna (începuse să ne întindă mîna) și îl conduceam toți trei pînă la lift. Tata chema liftul, eu îi deschideam ușa, mama îi arăta pe ce buton să apese și pleca.

Îi spuneam acum lui frate-meu, „Ștefan”, nu-l mai băteam pe umăr

și el nu mă mai bătea pe mine. Pînă și copiii mă priveau acum parcă de sus. Îmi venea cîteodată să-i plesnesc, dar strîngeam din mîsele.

Într-o seară însă n-am mai răbdad. Atmosfera era cea obișnuită. Noi priveam la el și el privea în sus. M-am rezemat de speteaza scaunului și am rostit:

— Și cum merge, mă Fane? Parcă aș fi tras cu tunul. Tatii i-au căzut ochelarii de pe nas și mama a dus mîna la gură. El, frate-meu, s-a foit în scaun încurcat.

— Eine... merge bine!  
Am continuat:  
— Ascultă mă, tu ești director general?!

M-a privit năuc:  
— Dar... de ce?  
— Și unde ești mă, la uzină?  
— Bine, dar...

— Dar aici acasă ce ești, mă?  
Mama a intervenit:  
— Ce ai cu el? Termină!  
Eu n-am auzit.

— De ce faci pe nebunul, Fane?  
Fane a holbat ochii mari, apoi s-a făcut mai roșu decît cuvertura de catifea de pe pat. Unul din copii s-a proțăpît în fața mea:  
— Ia să nu fii obraznic cu tata!

L-am plesnit. Mama a sărit ca arsă:  
— Ce faci?!

Fane a rostit încet:



— Lasă-l... Face bine! Pe urmă spre mine: Și voi sînteți de vină! De cînd m-a făcut director general parcă m-ați primit altfel! Și...  
— Și țî s-a urcat la cap!

Fane privea în podea.  
— Da... Și la uzină mi-au spus!  
— Și atunci... ce facem, Fane?  
S-a ridicat de pe scaun, s-a apropiat de mine și mi-a tras una peste umăr că m-a dat jos de pe scaun. Am strigat:  
— Bravo, Fane! Așa te vreau!  
Și i-am dat înapoi. Apoi i-am spus tatii:  
— Tată, mîine să iei o sticlă de Odobești!

Tata a zîmbit.  
— Și trec înapoi la „Mărășești”, că „Golf”-urile astea erau prea slabe pentru mine.  
Fane e iar Fane.

SADI RUDEANU



Improvizație pseudo-fantastică pe tema  
„Ispitirea lui Haringway” de H. G. Wells

Nu-l mai văzusem pe Mitică de multă vreme. Primul lucru pe care mi l-a spus, cum a dat cu ochii de mine, a fost întâmplarea extraordinară care-i răvășise toate gândurile, toate preocupările, care-i zdruncinase liniștea, în împrejurarea destul de obișnuită pentru un artist care, uneori, mai și pictează.

Voi relata cu mare grijă și fidelitate spusese sale, moderând, într-o foarte mică măsură, debitul verbal care-l caracterizează și care, de foarte multe ori, nu are tangențe cu coerența.

Iată cum s-au petrecut lucrurile: Mitică a plecat în oraș, în dimineața aceea, pe la orele nouă. Tocmai isprăvisse de târguit cele necesare, când, lângă o tarabă cu mărunțișuri, zărește un moșneag rezemat într-un cot, cu o căciulă țuguiată îndesată pînă la sprincene. Dintr-un coș, așezat la picioarele sale, un miel alb privește speriat forfota din jur.

Oprindu-se inspirat, Mitică îl examinează îndelung cu ochiul său experimentat.

„Intr-adevăr, din asta se poate scoate ceva”.

Expeditiv cum e, din câteva cuvinte s-a și înțeles cu moșneagul. După un sfert de oră cei doi, plus mielul, urcă împreună cele câteva trepte care duc la primul etaj al unui bloc recent construit. După încă o jumătate de oră, Mitică privește profesional printre gene din spatele șevaletului, pe moșneagul care n-a renunțat la căciula bine îndesată pe ochi. De la subsuoara acestuia mieluțului cel alb îi răspunde cu aceiași ochișori umezi, speriați. Curînd moșul dă semne de oboseală.

„Stai mai departe. Așa. Și privește hotărît înainte...”

„Nu te crăcăna! îl apostrofează din nou Mitică. Trebuie să ai o atitudine plină de măreție. Nu ca la piață”.

După trei ore de lucru intens, Mitică contemplă, instalat comod într-un fotoliu portocaliu, rezultatul unui veritabil tur de forță. Compoziția i se pare frumoasă și semnificativă. Are chiar patos. Îi vine destul de greu să se hotărască asupra titlului pe care-l va purta lucrarea în expoziție. Dar ziarele sînt un ajutor prețios.

„Uite, se vorbește aici despre gospodării colective, despre tractoriști fruntași, despre contractări de animale. Da, asta e! Contractarea...” A găsit. „Contractarea mieilor!”

Strădaniile sale au dat roade. La expoziția din toamnă va putea să apară cu o compoziție izvorîta din cea mai vie actualitate. O să facă praf juriul, o să facă praf



critica de artă, iar colegilor de breaslă o să le servească o lecție concretă de realism socialist. Își vede limpede numele, în cronica viitoare expoziții, șerpuiind cu emfază printre fraze elogiatoare, pline de competentă analiză, făcînd salturi elegante printre adjective parfumate, pline cu puf. Satisfăcut, se întinde comod în fotoliu cuprins de o dulce și odihnitoare reverie. Mirosul de ulei și terebentină îi gîdilă plăcut nările. Din ansamblul compozițional al tabloului, se desprinde, viguros, o pată strălucitoare de alb, în volumele căreia trăiește, autentic, mieluțul alb. Infundat pînă la umeri în fotoliu, Mitică mai aruncă din cînd în cînd câte o ochiadă la pînza proaspăt pictată... și deodată se produce un lucru foarte curios, un lucru straniu, pe care și fantezia cea mai aprinsă ar ezita să-l admită.

Nici astăzi nu-și poate explica dacă totul n-a fost decît un vis năstrușnic, un coșmar nebunesc, sau realitatea vie, adevărată.

Mielul se răsuci la subsuoara moșneagului de pe pînză și își căută o poziție mai comodă; aplecă capul spre spate, scuturînd urechile pleoștite și răsrînse buza de sus într-un rînjit plin de ironie. Expresia figurii sale, puternic umanizată, se identifică pe dată cu aceea a unui foarte cunoscut critic de artă, o autoritate în materie.

Întinse, în cele din urmă, gîtul înainte, aruncînd căutături piezișe din ochii umezi, care încetaseră a mai privi speriat. Cu o voce pițigăiată, împiedicîndu-se în inflexiuni, se adresă direct, fără nici o introducere:

„Vezi, dumneata, în general, pornești de la senzații elementare, pur vizuale, și în ultima instanță te rezumi la atît.”

„Crezi?” îngîmă Mitică, trezit rapid din buimăceala care-l cuprinsese la un moment dat.

„Da, și nu numai atît. Intotdeauna cînd te apuci să pictezi ai o idee foarte vagă despre ceea ce vrei să faci, iar de foarte multe ori n-ai nici una”.

„Pictez așa cum cred că e mai bine”, protestă Mitică.

„Desigur, admise arătarea, și pictezi prost”.

„Destul, spuse Mitică purpuriu la față. Nu-mi trebuiești lecții de pictură”.

„Te rog să fii calm, ripostă mieluțul, ascultă pînă la capăt, și după aceea fă ce crezi de cuviință”.

„Ești cea mai inoportună arătare din câte s-au pomenit”, completă Mitică potolit.

„De acord, aprobă arătarea, dar te-ai grăbit, meștere. Ceea ce ai făcut dumneata nu înseamnă cunoașterea profundă a realității, nu înseamnă trăire autentică a vieții noi. E o improvizație, o ticluire ad-hoc, care utilizînd unele elemente reale pretinde să oglindească transformările uriașe care se petrec în țara noastră”.

„Și totuși, ce am făcut eu e o compoziție!” spuse Mitică.

„Te înșeli! continuă arătarea. N-a ieșit nimic. E o lucrare lipsită de viață și complet neconvingătoare. E de-a dreptul convențională, schematică și rece. Lipsită de dramatismul și poezia epocii noastre. Nu transmite idei. N-are putere de emoționare!”

Mitică se frămîntă în fotoliu plin de indignare, revoltat pînă la ură. Mieluțul alb continuă impasibil.

„Și ca s-o spunem pe șleau, fără menajamente, e o plămuire de circumstanță, fără substrat emotiv, în care gîndirea artistică n-are nici un amestec. E un fals grosolan!”

În culmea furiei, Mitică se destinse ca un arc și își din fotoliu în direcția șevaletului. Înșfăcă un cuțit de paletă solid, făcu un ocol strategic prin spatele pînzei și aplică câteva lovituri în plin. În același moment, proptit cu picioarele din față pe marginea șasiului, mieluțul făcu o săritură înainte și porni în salturi jucăușe prin atelier. Mitică apucă pînza și o aruncă după el, cu forță. Nimeri în calorifer și se prefăcu în așchii și fișii de pînză viu colorate. Alba arătare își continua tumele diavolești. Mitică mai făcu un ultim salt și alunecă, cît era de lung, pe



o margine de covor, izbindu-se, sec, cu fruntea de marginea fotoliului.

Cînd își reveni din amețeală, în jurul său domnea o liniște deplină. Singurele indicii care atestau nemişcerea întâmplare erau dezordinea cumplită din atelier și pînza făcută ferfeniță, împrăștiată pe podea, ca în urma unei explozii.

Așa s-a desfășurat întâmplarea extraordinară care l-a smuls pe amicul Mitică din liniștea firească, caracteristică existenței sale lipsite de frămîntări și de căutări febrile.

După cîte am putut să înțeleg, însă, Mitică n-are de gînd să renunțe, așa, cu una cu două. S-a apucat să picteze o replică.

Text și desene de TRAIAN VASAI

EL. ZAMFIR

# Cu Topîrceanu în sat

Primăvara, sol al verii  
Revenind, spun unii că  
Inedite ştiri în serii  
Prin zefir, comunică.

Şi cum ştiu să-i folosească  
Vîntului, pornirile  
I-au propus să răspîndească  
Telegrafic ştirile.

Pe un fir de fum ce bate  
Prin văzduh cădrile  
Vîntul a adus, bogate  
Toate relatările.

Toţi flăcăii pe tractoare.  
Au pornit motoarele  
Şi trezesc din hibernare  
La un semn, ogoarele.

Multor, bibliotecara  
Le notează numele  
De la prînz şi pînă seara  
Împărţind volumele.

Chicotind zglobii cu glasuri  
Limpezi ca de flaute

Țincii fac prin curți popasuri  
Fierul vechi să-l caute.

Zootehnicianul ține  
Să le dea protecție  
Unor pui: cu vitamine  
Le-a făcut injecție.

Și mai este-n sat și-o babă  
„Meșteră-n descîntece”  
Subiect grozav—podoabă  
La brigadă-n cîntece.

Știrile sosesc ca valul:  
Iată chiar duminică  
Și-a deschis, aflăm, localul  
Altă policlinică.

Stă-n pătule ca-n tezaur  
Roda porumbiștilor,  
E avutul scump, de aur  
Al colectivizîților.

Noaptea, luna bate-n poartă  
Priveghind poveștile  
Iar pe aripi vîntul poartă  
Mai departe, veștile.

FIECARE CU ALE SALE



— Iar am găsit un fir de păr!

## VINE SAU NU VINE TEHNICIANUL

7. XII.1959 Telegramă  
Către Centrul mecanic nr. 2  
Tractorul reparat de dumneavoastră  
defectat din nou Stop Ce facem Stop  
G. A. S. Rovin

10. XII.1959 Telegramă  
Către G.A.S. Rovin  
Foarte mirați Stop Cum se poate Stop  
Trimitem tehnician Stop Noroc Stop  
Centrul mecanic

15. XII.1959 Telegramă  
Către Centrul mecanic nr. 2  
Nici un tehnician sosit Stop Mirăm  
și noi Stop Uite că se poate Stop Tractor  
parcă nu reparat așa Stop  
G. A. S. Rovin

19. XII.1959 Telegramă  
Către G.A.S. Rovin  
Mirăm cum tehnician nu sosit Stop  
Pleacă mîine precis Stop Poate nu încercat  
bine tractor Stop Mai împingă cineva vale  
Stop Noroc Stop  
Centrul mecanic

24. XII.1959 Telegramă  
Către Centrul mecanic  
Tehnician tot nu sosit Stop Tractor  
nemîșcat nici vale nici deal Stop Mai bine  
nu dat la reparație la voi Stop Ghinion Stop  
G. A. S. Rovin

31. XII.1959 Telegramă  
Către G.A.S. Rovin  
Sincere felicitări și noi succese în muncă  
urează beneficiarilor săi  
Centrul mecanic

3. 1. 1960 Telegramă  
Către Centrul mecanic  
Asta curat bătaie de joc Stop Restituim  
felicitări contra tehnician Stop Vine ori nu  
vine Stop  
G. A. S. Rovin

13. I. 1960 Telegramă  
Către G.A.S. Rovin  
Tehnician pe drum Stop Felicitări  
trimis toți beneficiarii Stop Nu bătaie joc  
ci sincer Stop Respectat datini strămoșești  
Stop Noroc Stop  
Centrul mecanic

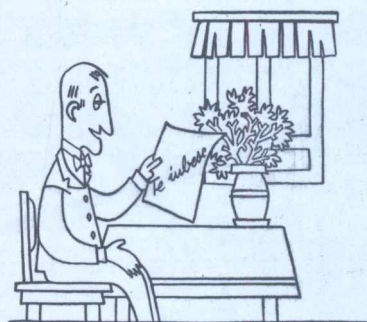
20. I. 1960 Telegramă  
Către Centrul mecanic  
Nici pui de tehnician nu sosit Stop  
Dăm judecată Stop Responsabil plătește  
buzunar imputație Stop  
G.A.S. Rovin

30. I. 1960 Telegramă  
Către G.A.S. Rovin  
Dacă amenințat Stop Vedem noi Stop  
Nu trimitem tehnician Stop Care tractor  
Stop Noroc Stop  
Centrul mecanic

8. II. 1960 Telegramă  
Către Centrul mecanic  
Cum care tractor Stop Credeți codru  
Stop Trimiteți tehnician sau ba Stop  
G. A. S. Rovin

20. II. 1960 Telegramă  
Către G.A.S. Rovin  
Luat angajament economii cheltuieli  
poștale Stop Altfel răspundeam noi cum tre-  
buie insulte Stop Trimitem tehnician  
acest scop Stop  
Centrul mecanic

SCRISORILE IUBITEI



Înainte, și



...după căsătorie...

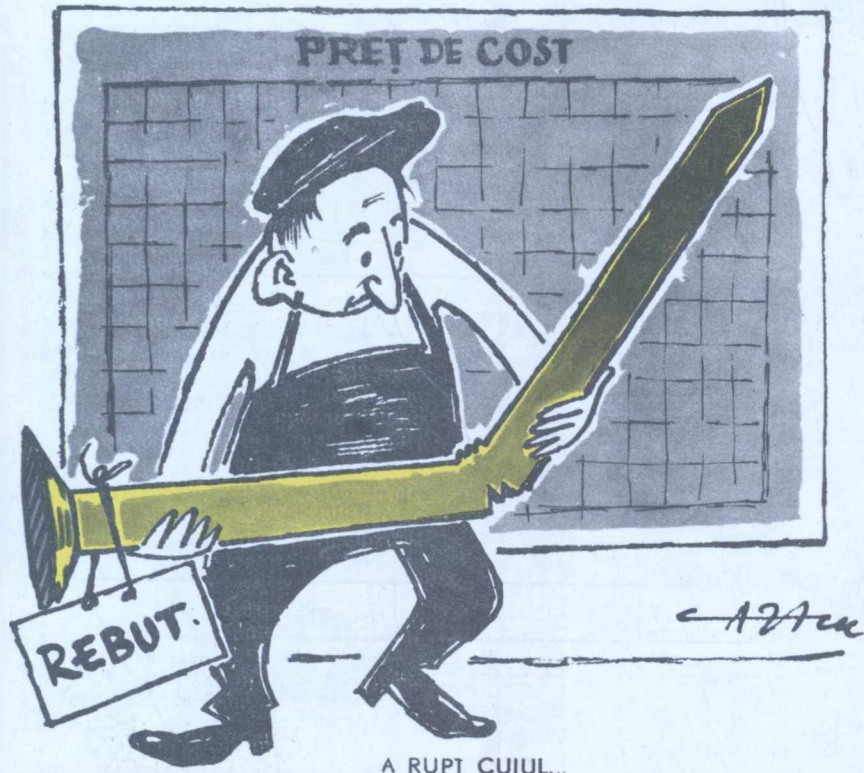


— De data asta nu se mai poate plînge că am lăsat-o singură!



- Numai de n-ar păși ceval  
- Da' de unde! Acum cinci minute a murit și văd că n-are nici pe dracul

Desen de N. CLAUDIU



A RUPT CUIUL...

Desen de C. CAZACU

**Apă:** Lichid de origine legendară. O legendă afirmă că apa datează de la începutul lumii, când ar fi avut loc o operație esențială numită separarea apei de uscat. De atunci ar data și cele două fântâni din centrul orașului Tîrgu Secuiesc prin care nu curge apă nici azi, dovadă că separarea apei de uscat continuă. O altă legendă susține că un profet care se afla cândva însetat pe un munte, ar fi izbit cu toiașul în stîncă și ar fi țîșnit apă. Această versiune e neverosimilă. Nu putea un simplu profet să obțină apă din piatră seacă, și numai în câteva secunde, când niște specialiști ca tovarășul director și tovarășul inginer de la Intreprinderea de gospodărie comunală a orașului Tîrgu Secuiesc nu izbutesc, de doi ani de zile, încheind numeroase procese-verbale, să facă a țîșni apă din cele două fântâni. O legendă mai nouă, care circulă actualmente (... și a fost comunicată *Urzicii* de către tovarășul corespondent volutar Gh. Tocaci din Tîrgu Secuiesc) susține că prin cele două fântâni ar putea curge apă dacă întreprinderea de gospodărie comunală din localitate, în loc să încheie procese-verbale și să facă mereu cetățenilor promisiuni, ar repara fântînile.

**Beton:** Material solid, utilizat în construcții. La construcțiile care cer o soliditate mai mare pot fi utilizate bomboanele „Salon”, produse de fabrica „Delicia” din București și distribuite de către I.C.R.A. Stalin spre a fi vîndute de O.C.L. Alimentara Orașul Stalin prin unitatea sa nr. 14. Bomboanele „Salon”, cînd ies din fabrică, sînt moi și pot fi consumate, dar pe măsură ce sînt ținute în rafturi peste un anumit „termen de garanție” se întăresc și nu mai pot fi... înghițite. Rezultatul: stocuri. (... Ne informează tovarășul corespondent volutar I. Pescaru, mecanic de locomotivă în Orașul Stalin). Aceste stocuri mai sînt sporite de către I.C.R.A. Stalin, care — cînd i se cer anumite sortimente de ciocolată, preferate de consumatori — condiționează uneori livrarea lor, impunînd unităților so-

## DICȚIONAR ENCICLOPEDIC

licitatoare să ia și bomboane „Salon”. (... Ne lămurește forul sezizat de noi, secția comercială a Sfatului popular al Orașului Stalin). Adică, bomboanele fabricii „Delicia” sînt delicioase, dar comportarea tovarășilor de la I.C.R.A. Stalin față de unitățile comerciale, în legătură cu bomboanele „Salon”, nu e o comportare... salon.

**Cal:** Animal domestic care trăiește pe lîngă casa omului și joacă volei. În orașul Reghin, caii Sfatului popular al raionului Reghin practică acest sport pe terenul de volei din grădina sfatului raional, sub binevoitoarea supraveghere a tovarășului Nemeth Mihai, șef al secției administrative a sfatului și mare sprijinitor al activității sportive din localitate. Pentru hrănirea acestor cai, tovarășul șef Nemeth are grijă să se afle în permanență pe terenul de volei cîteva căpițe de fîn. În timp ce caii se hrănesc cu fîn, sportivii din localitate, amatori de volei, se hrănesc cu speranțe. Ei speră că într-o bună zi se va întîmpla una din două: sau vor termina caii tot fînul din raion, sau va opta tovarășul Nemeth pentru alt mod de a sprijini activitatea sportivă din localitate.

**Ghimbar:** Localitate climaterică în regiunea Stalin. Are o climă foarte potrivită pentru odihnă. Se odihnesc bine în această stațiune tovarășii din conducerea fabricii de hîrtie din localitate. Se odihnesc. Nu se obosesc să decidă ceva în privința unei clădiri aflate în curtea fabricii de hîrtie. Propriu-zis, nici n-a ajuns încă să devină o clădire. I s-a făcut doar — prin anul 1956 — cofrajul, și a mai fost apoi depozitată la fața locului o importantă cantitate de cărămizi, spre a avea ce măcina, timp de patru ani, ninsorile și ploile. De ce nu e terminată construcția, sau — dacă nu e cazul a mai fi continuată — de ce nu sînt recuperate materialele care au mai rămas, iar pînă atunci de ce nu sînt acoperite spre a nu le mai măcina ploile... sînt niște chestiuni pe care tovarășii de la fabrică nu se obosesc să și le pună. Se menajează și se odihnesc. Pentru că comuna Ghimbar e o excelentă stațiune climaterică, cu o climă foarte potrivită pentru odihnă. Vizitați localitatea climaterică Ghimbar!

C. CRISTOBALD

# Consacrare

de CONSTANTIN OTTESCU

Ciocîrlia deocamdată  
Nu fusese consacrată,  
Deși triluri șlefuite  
Înălța meșteșugite  
Din vioara gușii ei...  
Auzindu-i melodia  
Seara scăpăra scînteii  
Și își înstela tîria;  
Iepurii își conteneau  
Vinzolita perturbație  
Și în coadă se opreau  
Mustăcînd de admirație;  
Frunza-n ramuri amușea,  
Vîntul cu suflare-oprită

Străveziu incremenea  
Într-o liniște smerită  
Și tiptil, să n-o stîrnească,  
Cu ochi umezi de lignit,  
Se-apropia și căprioara  
Pe picioare de chibrit.  
Toți găseau în melodie  
Apă vie  
și tîrie  
Să clădească-n bucurie  
Ziua care va să vie.  
Dar treptat cu consacrarea  
Începuse cîntătoarea  
Să dea versului ei ghies

Mult prea mult și mult prea des.  
Ea  
credea  
că ajungea  
Exclusiv prestața ei  
Ca să facă rost de... mei.  
(Meiul după cum se știe  
Trebuie la ciocîrlie...)  
Dar treptat  
s-a constatat  
Că-ascultîndu-i versul ei  
Cerul seara nu mai pune  
Înstelatele scînteii  
Pe văzduhul de carbune,

Consacratului ei glas  
Iepurii în mustăcîre  
Dau o altă prețuire  
(Parcă ar strîmba din nos);  
Căprioara nu mai vine  
Cum venea mai ieri, sfioasă,  
După triluri cristaline...  
Ci pe gambele ei fine  
O cam ia la sănătoasa.

Iar MORALA e

că-n artă  
Gustul lumii nu te iartă.

# Teatrale

VALENTIN SILVESTRU

— Va să zică, el e mulgător de vaci și ea e responsabilă la pompa de benzină...

Secretarul literar moțâie placid din cap; în cameră e cald și penumbra. Autorul necunoscut — al 43-lea din săptămîna asta — un bărbat înalt, zvelt, care ar mai putea fi util societății, își dezvoltă locvace, cu tenacitate, subiectul piesei pe care vrea s-o prezinte teatrului. Secretarul ascultă suspinînd discret, în pumni.

— Deci, te întreb: e just ca mulgătorul să se intereseze de prețul de cost al benzinei?

— De... sigur... adică...  
— Nu, frate, nu așa, mie-mi trebuie îndrumări clare. Pentru că vezi dumneata: după aceea, ea o să se-nucure cu zootehnicianul, și o mătușă care lucrează ca salariată la mănăstirea de maici...

Secretarul pare a se trezi brusc:  
— Ce-are de-a face mănăstirea?  
— Dacă nu ești atent... Copilul mulgătorului din prima căsătorie are înclinații mistice și o rudă a fostei soții, care a luptat în primul război mondial ca francțiror...

— Da, da,... dar n-ar fi mai bine să-mi aduci lucrarea? Așa, numai după subiect, greu îmi dau seama.

— De ce? Doar e foarte limpede... Responsabila nu-l recunoaște la început pe șofer, deși îl știa cartof și traficant de ațică...

— Cum? Care ațică?  
— Dumitale ți-i gîndul aiurea...  
— Te rog: adu lucrarea.  
— Nu pot, am bătut numai șapte exemplare.

— Și ce-ai făcut cu ele?  
— Păi, cite teatre sînt în București? Ghinionul nostru c-ați rămas la urmă, fără exemplar, ce să vă fac?... Dar știi ce? Convoacă dumneata consiliul artistic și vin eu să v-o povestesc în amănunt, — ca și cum aș citi-o, zău așa...

— Numai directorul hotărăște...  
— Ei, poftim!  
— Și luîndu-și furios căciula de piele:

— Apăi, să vă mai plîngeți că n-aveți piese originale!

Costache se chinuiește încrîncenat să-și amintească, dar, deși e limpede că o face cu toată bunăvoința, rămîne totuși mut.

— Pe urmă am fost dincolo... la... cum naiba-i zice, iei tramvaiul pînă la capăt, schimbi cu mașina, treci pe lîngă o brutărie... Costache, era și o cale ferată...

Costache își freacă aspru fruntea cu arătătorul o vreme, apoi se luminează:

— Constanța.

— Taci, nu vorbi prostii... Constanța e sat?

— Nu, calea ferată era de Constanța — se rușinează celălalt.

— Ai fost, ai fost — se ține scai cel cu întrebările. Dar în ce an?

— Păi... tovarășe președinte de sindicat: eu ridic o chestiune importantă și văd că tot sînt întrerupt. Cine e vinovat la o adică, dacă teatrul nostru nu mai face deplasări în ultima vreme?

— În sală se învîlmășesc cîteva explicații:  
— Ploaia... Direcția... Autobuzul are un cauciuc slab... Pe mine m-au chemat joi și eu am înțeles că săptămîna cealaltă... Eu am vorbit cu unul care nu voia să joace în echipă... Ce ți-e și cu problemele astea, dom'le... Ehei, satul se transformă...

— Liniște, tovarăși, așa nu mai terminăm. Inscrieți-vă ordonat. Cine mai cere cuvîntul?  
E liniște. După o foarte lungă pauză, cineva din fund se ridică extrem de hotărît.

— Eu cer în mod solemn un instructaj la țară. Nu numai de acum. Iarna, mă rog, dar cer...

## REPETIȚII...

Sînt frumoase repetițiile de teatru și, în unele locuri, interesante. Dar aici, unde mă aflu acum, în sala mică a acestui teatru bucureștean, nu prea.

S-a terminat discuția colectivă despre metodele științifice în montarea unui spectacol.

— Hai, copii, toți în scenă! —



și bate afabil din palme directorul de scenă.

„Copiii” însă nu vin numaidecît. Unul din copii fumează afară în gang, altul e la bufet, al treilea și al patrulea șoșotesc în fundul întunecos al sălii.

— Tăticule! — zice tînăra actriță — de mine ai nevoie tot timpul? Eu spun numai două vorbe.

— Spui două vorbe, dar ceilalți îți adresează în acest timp două sute.

În scenă, tînăra actriță e alături de tînărul actor. Amurg. Muzică. Atmosferă. Incordare.

— Mda... Să începem. Cum e replica mea? Mda...

Și după o clipă, — pentru pregătire;

— „Vlade, Vlade... o, numă lăsa...”

Nu mă lăsa cu visul spulberat și credința oarbă... totuși ar fi bine ca el să treacă mai la stînga mea, că așa mă acoperă față de spectatori și eu vreau să mă vadă, că de-aia joc.

— Nelule, treci puțin mai la stînga, să n-o supărăm pe iubita noastră.

— Mai la stînga e șifonierul... Să trec prin șifonier? Sau să intru în el?

— Nu, dragule, numai puțin... așa... lipește-te de mobilă dacă vrei... Hai, mai departe... Fifi, scumpo, mai departe, mămicule...

— Mda... „Vlade, dacă pleci crezi că vei mai regăsi vreodată ce-ai lăsat? Timpul cerne cenușă și acoperă tineretea...”

— Ei, ce stai? — strigă regizorul din umbra sălii.

— Nu sta, fă-te că mă îmbră-

țișezi! — îl îndemnă și Fifi pe Nelu.

— Mă, fraților, ce e aici, teatru ori bilci? Jucăm ori nu jucăm?

Protagonistii convin în sfîrșit să se îmbrățișeze ferit, ca două rude bolnave de gripă la poarta dispensarului.

— Ei, de ce-ați încerenit? Sîn-teți la fotograf? Mai departe...

— „Proasto, de ce plîngi? De ce-ți irosești lacrimile? Știi doar că inima mea...”

— Să nu-mi zică „proastă”. Să scoatem asta din text.

— Scoateți din text „proastă”. Rupeți textul unde scrie „proasto”. Ardeți-l. Ce alte pretenții mai ai, păpușico?

— Să nu fii nervos, te rog. Un regizor nervos inhibă actorii.

— Bine. Nu mai sînt nervos. Desliabă-te. Acuma putem repeta?

— Putem... Dar n-ar fi bine să trecem mai lîngă rampă? Știi, omul din sală vrea să mă vadă și eu vreau să-l văd.

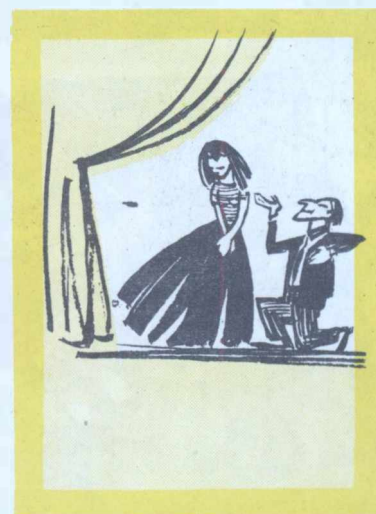
— Mă rog, treci și lîngă rampă. Eu vreau deocamdată să aud.

Nelu riscă și el o observație:

— Ea poate, dar eu nu pot prea aproape de rampă, nu mai sezizez șfulerul. E un fenomen curios. Am fost și la policlinică, la ăla de O.R.L. Zicea că...

— Nu mă interesează. Terminați o dată cu întreruperile, stați unde vreți, vreau să ascult piesa, nu înțelegeți? Piesa, numai piesa.

— Dragă, poate ești prea obosit...



## ȘEDINȚĂ DE GRUPĂ SINDICALĂ

— Tovarăși, noi am părăsit cu totul satul. E just? Ca mîine apare un articol la gazetă, și o dată ne întrebă: Dar țărani?

— ...muncitori — zice o voce din fund.

— Despre muncitori revin eu acuși.

— Nu, să pronunți corect: „țărani muncitori”.

— Ce ești tu, mă țîncule, să mă corectezi pe mine?

— Liniște, tovarăși...

— Bine, fie și liniște — se supără „țîncul”. Dar vreau să-l întreb pe vorbitor: Te-ai oferit dumneata să faci instructaj în raionul Snagov?

— Sigur că m-am oferit. Și n-am fost? Știi tu prin ce sate am umblat?... Cum le zicea, măi Costache?... Acolo unde ne-au chemat după aceea la o nuntă și voia unul să-mi dea cadou un cal...



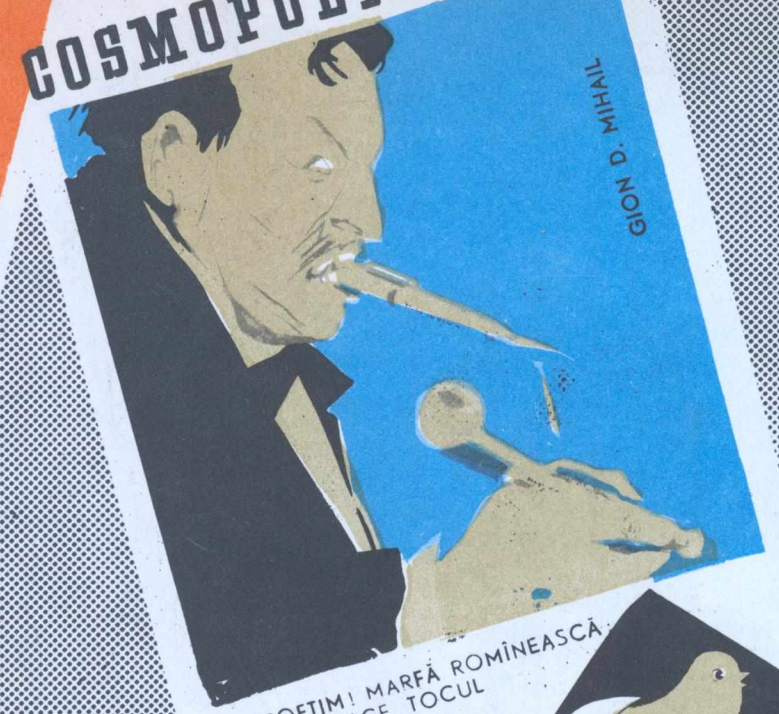
— Dacă nu se pleacă prea departe, să putem veni seara înapoi, vreau și eu...

— Mă înscriu și eu, după premieră însă și pentru patru zile, nu mai mult...

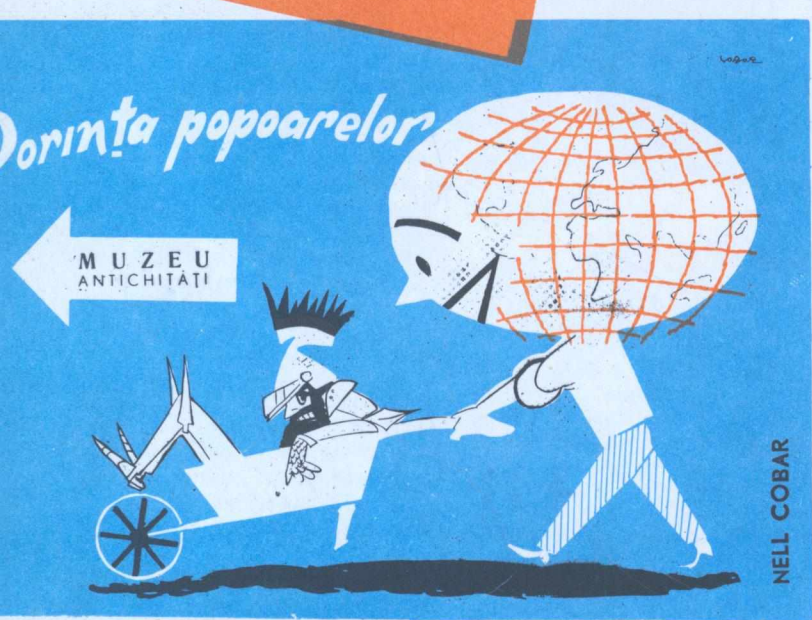
Ședința s-a terminat nedecis. Urmează să se facă un schimb de experiență cu teatrul din T. care a fost citat că e mereu prin sate.



CÎND VEZI CĂ SE UMFLĂ-N PENE  
...TUNDE-L, NENE!



— POFTIM! MARFĂ ROMÎNEASCĂ.  
PIPA NU TRAGE. TOCUL  
NU SCRIE...

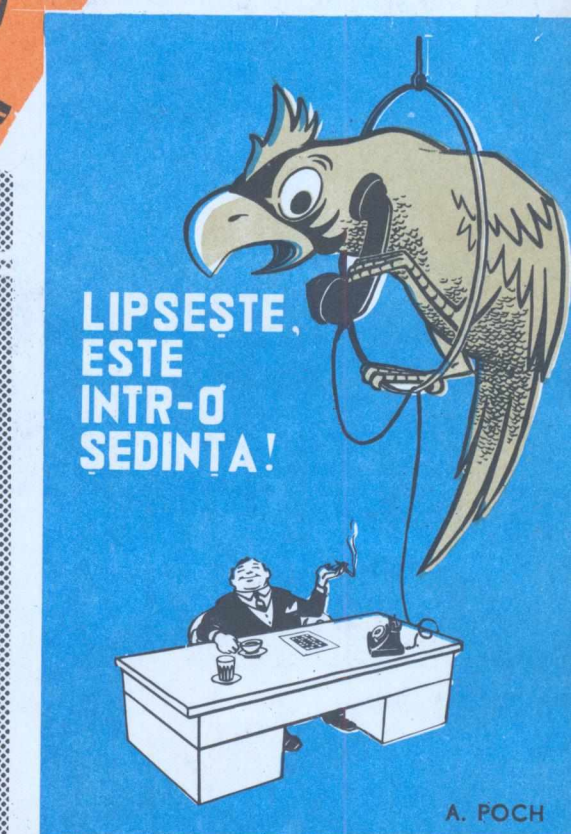
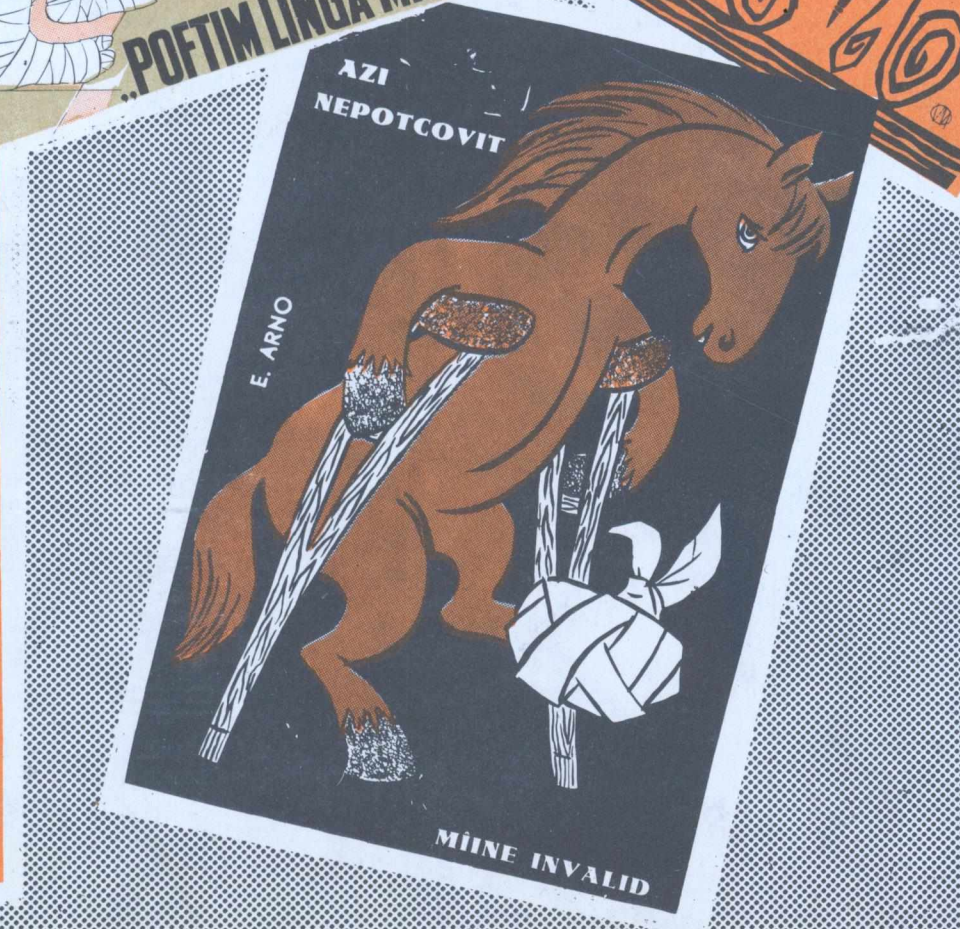


AZI UN PUI...

MIINE  
SUITE!







# FORURI

## Sfatul popular regional Constanța

Sfatul popular al regiunii Constanța nu răspunde de loc la o sezizare a *Urzicii* din luna iulie a anului trecut.

Erau semnalate sfatului unele nereguli în activitatea consiliului regional U.C.F.S. Constanța. Intre altele, la un concurs de box pentru juniori, urmînd să li se deearnă primilor clasați cîte o plachetă, U.C.F.S. a decernat... boxerilor niște plachete ce aveau gravate pe ele .. ambarcații acvatice, care n-au — după cum se știe—nici o legătură cu boxul.

Sezizarea a primit-o telefonic tovarășul Ștefănică de la biroul de sezisări al sfatului, dar nici dumnealui nici altcineva de la sfat n-a răspuns de loc, nici pînă azi, la acea sezizare, precum nici la ulterioarele șase reveniri telefonice ale *Urzicii*.

În refuzul dumnealor de a răspunde, tovarășii de la Constanța nu se dezmint: dovedesc... constanță.

# CARE NU

## Combinatul carbonifer Petroșani

Din luna aprilie a anului trecut nu răspunde la o sezizare a *Urzicii*, Combinatul carbonifer Petroșani.

I s-a semnalat că niște cărucioare ale Exploatării miniere Aninoasa, funcționînd defectuos, îngreunau munca unor tovarăși de la Exploatarea minieră Petrila, care trebuiau să transporte cu ele material lemnos de la Petrila la Aninoasa.

Sezizarea a primit-o telefonic tovarășul Mihalcea, dispecer la Combinatul Petroșani. Dar, în loc ca sezizarea să fie rezolvată de conducerea combinatului — a fost trimisă chiar... celor criticați. Bineînțeles, aceia au răspuns *Urzicii* că... nu sînt vinovați. Apoi, *Urzica* a re-sezizat și răs-sezizat cu încă șapte reveniri telefonice. Combinatul Petroșani, dar acesta... n-a răspuns niciodată nimic.

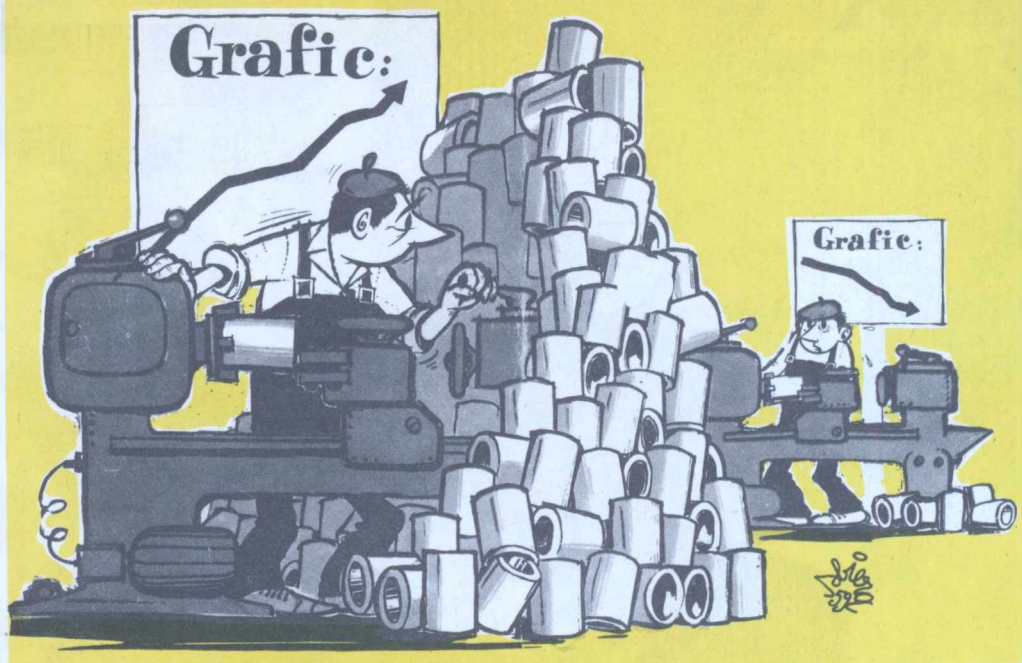
E un combinat carbonifer care nu... arde pe cărbuni cînd e să răspundă semnalelor critice ale presei.

Combinatul carbonifer Petroșani ar fi în stare să nu-i răspundă cuiva, chiar dacă i-ar plesni aceluia carboni-fierea!

C.

# RASPUND

## PERIPEȚIILE LUI NAE GĂMĂLIE



FRUNTAȘUL: — Codași, la noi??! Imposibil, eu n-am văzut așa ceva!!!

Desen de D. SBIERA

# Portret \*

Am ca vecin un om dintr-o bucată:  
Energic, econom și priceput.  
În plus, în orice clipă se arată  
Un gospodar de frunte, innăscut.

Dacă la baie curge robinetul,  
Fiindcă garnitura s-a stricat,  
Cu niște cirpe (i-am aflat secretul)  
Îl leagă și astfel l-a... „reparat”.

Dacă s-a ars cumva o siguranță,  
Îi pune-o sîrmă-n loc cît un chibrit...  
„S-aprinde casa-n ultimă instanță,  
Dar ea tot ține” — spune mulțumit.

Cînd face țîndări cite-un geam, cum  
nu e  
Obişnuit să steie inactiv,  
Un petec de hîrtie prins în cuie  
Va ține loc de geam definitiv.

Iar cînd despică lemne-n încăpere  
Și din parchet sar aşchii, la moment  
La I.A.L. se duce glonț și cere  
Să-i facă reparații... dar urgent!

Preocupat mereu precum s-arată  
Să-și fină ca un ou gospodăria  
Se-nîmplă (cîd uită) citeodată  
Să nu-și plătească luni întregi chiria.

ION RUȘ

\* Nu se va pune în ramă

## Desen de BARBU TEODORESCU



FĂRĂ EXPLICAȚII

## Extemporal la aritmetica

### Problema

Să se demonstreze următoarea teoremă: patru este egal cu cinci, adică  $4 = 5$

### Răspuns:

Demonstrata se face citînd regulamentul jocului „Dosome în tîcșăle” (cumparat la magazinul de jucării), din care aflăm că acei joc se compune din 4 povestiri și amuzhe: „Fidichea uriașă”, „Turtita”, „Motanul”, „Cocoșul și vulpea”, „Gîste-lebede”.

De unde se vede că, enumerînd 4 povestiri, obținem 5 povestiri, adică  $4 = 5$

foarte bine  
nota 10

MIRCEA CODRESCU

# Johnson - junior

Willy Johnson-junior e un mare cititor de romane polițiste (nu citește altceva) și... eu nu cred să existe o mai mare pușlama...

Într-o seară, travestit în bandit, a intrat în „cabinetul” unde-și face tabietul Willy Johnson-senior și-a strigat îngrozitor (îndreptînd spre el ojele unei puști-mitraliere):

— „Te omor, cu o sadică plăcere dacă nu-mi predai inelul încrustat cu nestemate, inclusiv o jumătate din avere!”

Îngrozit, miliardarul se făcuse alb ca varul, implorîndu-l pe bandit

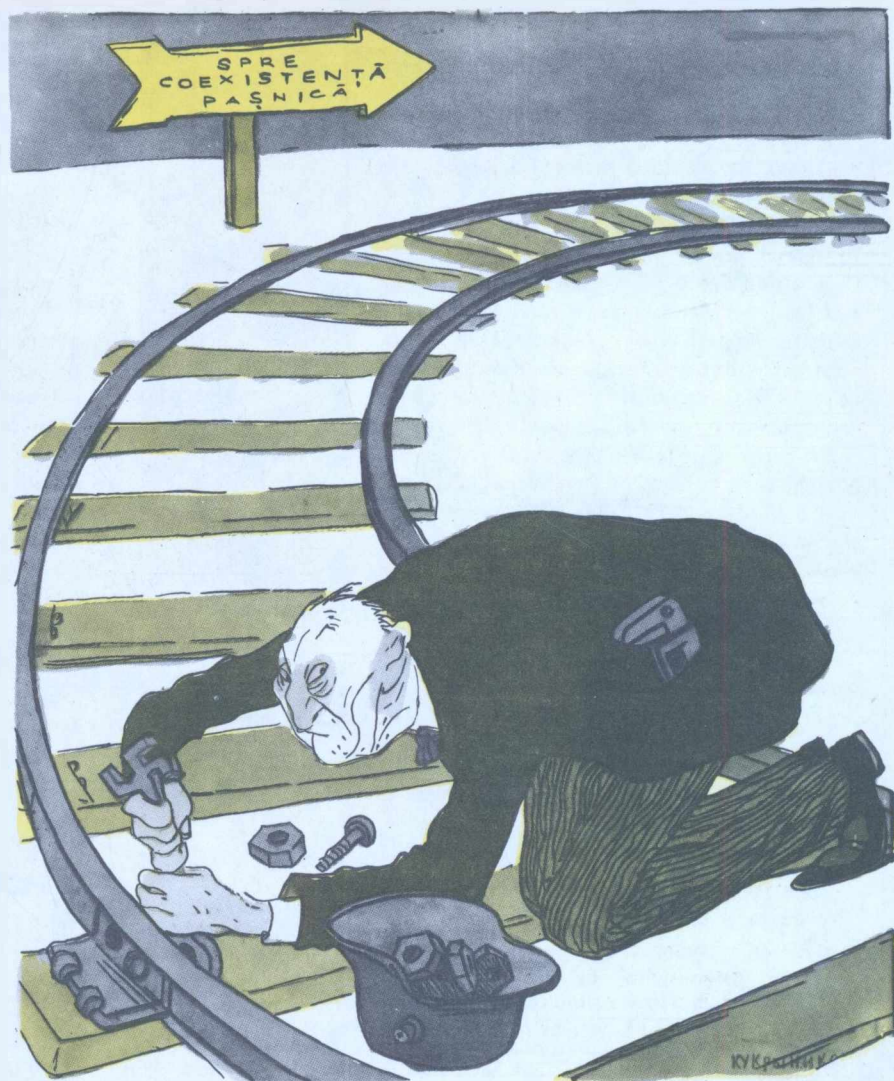
s-aibă milă de-un... pîrlit. ...Cînd, de-odată, în momentul cel mai grav, izbucni un rîs grozav. — „Eu sînt, tatăl!”

Willy Johnson-senior se făcuse... bicolor și aproape nu credea că scăpase-așa ușor.

— „Willy, scumpele băiat, De-ai ști cît m-ai speriat! Nu mai face, te implor, glume nelalocul lor care ar putea răpune pe un om cu tensiune. Vezi, pe mine mă consumă...”

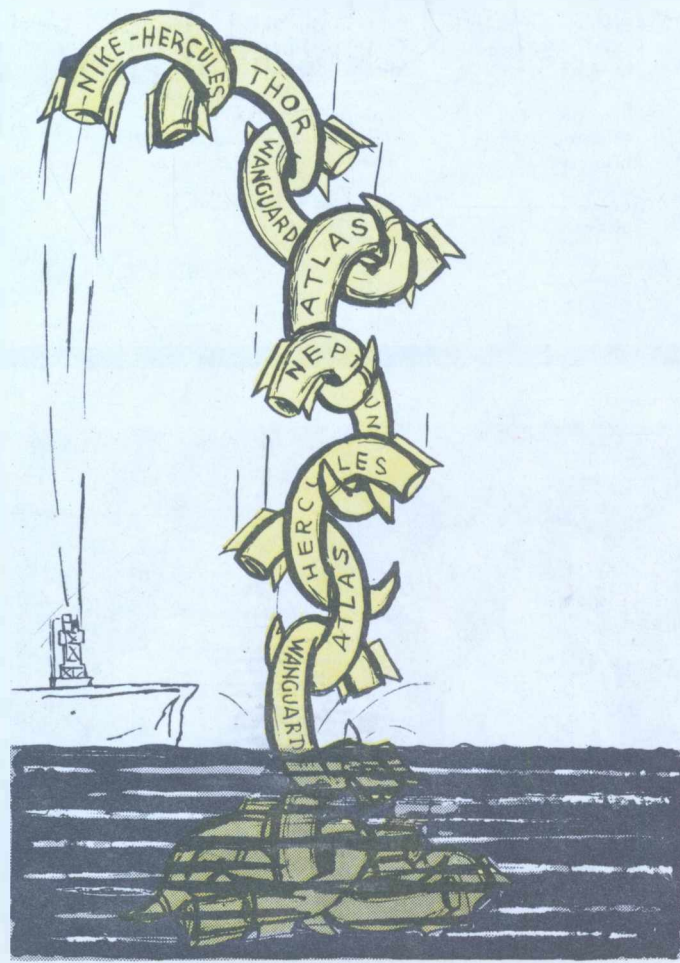
— „Care glumă? Unde glumă? Rîse batjocoritor Willy Johnson-junior. Eu cu armele de foc niciodată nu mă joc și de aia te invit scoate banii că te-achit!”

Desen de KUKRÍNIKSÍ (din „Krokodil”)



RĂUFĂCĂTOR PE SCARĂ INTERNAȚIONALĂ

EȘECURILE CU LANSAREA RACHETELOR ÎN S.U.A...



...SE ȚIN LANT

Desen de I. DAVIDESCU

## S-A PIERDUT O FANTOMA

Oricît de ciudat s-ar părea, mijloacele publicitare din Nuremberg au anunțat senzaționala știre cam în termenii următori: „Pierdut fantomă în bună stare. Aspectul exterior în formă de schelet omnesc. Semnalmente: statura mijlocie, fruntea ovală, bărbia patrată, noaptea luminează fiind fosforescentă și urlă fiind înzestrată cu aparat electronic de urlet. Semne particulare n-are. Aducătorului recompensă”.

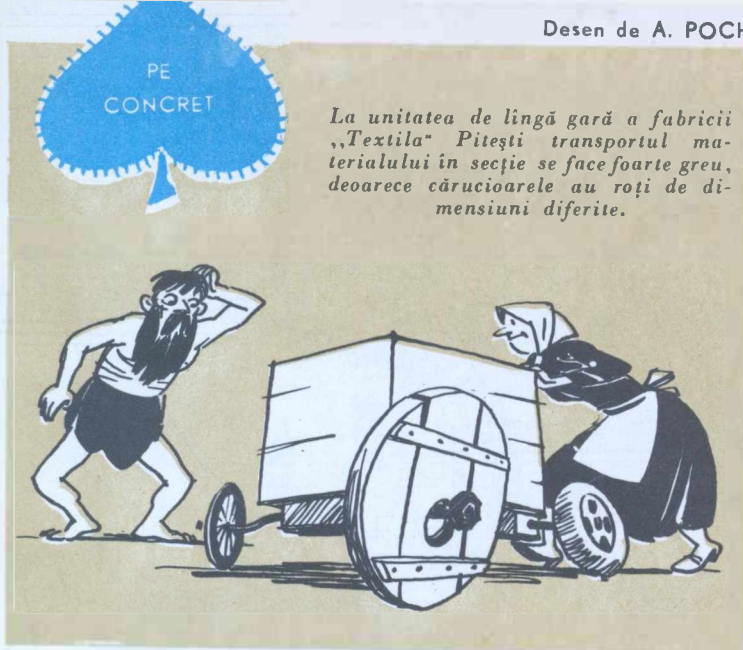
Așadar, s-a pierdut un schelet, vorba ceea, în carne și oase. L-au pierdut producătorii filmului de groază „Colina casei bîntuită de stafii” care intenționează să lanseze stafia în sală, cu ocazia premierei. Au vrut să facă o surpriză plăcută spectatorului care, tocmai în clipa cînd, clătănind din dinți, urmărește acțiunea cu părul măciucă în cap, ar fi putut avea prilejul să simtă mîna prietenoasă a fantomei cum îl gidilă pe după ureche. Dar fantoma a dispărut misterios înainte de premieră. Cine o fi găsit scheletul? Nu se știe. De ce, după aceea, găsitorul nu s-a prezentat să-și ridice recompensa? Iarăși nu se știe. Există temeri că, în momentul cînd a deschis pachetul și a văzut scheletul fosforescent care urlă, găsitorul a scos un urlet și a murit de frică.

Asta ar fi grozav. Nici că se putea o reclamă mai bună pentru schelet și pentru film! Un asemenea găsitor merită o recompensă dublă. Un asemenea găsitor ar merita să fie popularizat și în America, unde groaza nu mai este de mult o senzație tare. Este o distracție. Pentru a deservi unor cliențela cu această plăcută distracție a fost creat chiar și un „Hotel al groazei”, unde, în schimbul unei sume convenabile, amatorii pot petrece oricînd o noapte infernală. De cîteva luni însă, „Hotelul groazei” este concurat de „Discul ororilor” — o placă de patofon, la auzul căreia se zice că albești pe loc.

Revenind la scheletul fosforescent, trebuie să recunoaștem că dacă găsitorul a decedat numai pentru că a văzut stafia, înseamnă că găsitorul a fost un naiv. Un naiv, din pricina căruia casa de filme pierde un obiect evaluat la 1 750 000 franci, sumă ce reprezintă valoarea scheletului. Astfel, odată cu scheletul, s-a ratat o însemnată sumă de bani, s-a ratat un spectacol senzațional, s-a ratat o idee regizorală, s-a ratat un film...

... și s-a cîștigat un exemplu în plus despre modul de viață deșănțat al unei lumi ratate!

V. P.



La unitatea de lângă gară a fabricii „Textila” Pitești transportul materialului în secție se face foarte greu, deoarece cărucioarele au roți de dimensiuni diferite.

— Ce noroc că pe vremea mea nu se descoperise încă roata

## CÎTE DOUĂ VERSIUNI

Cum e la Băcești

Despre funcționarea nesatisfăcătoare a cinematografului din comuna Băcești (raionul Negrești, regiunea Iași) am sezisat două foruri, și ne-au răspuns amîndouă.

*Sfatul popular al raionului Negrești* spune: E adevărat ce sezisați. La cinematograful din Băcești, aparatele sînt defecte, lampa de ton este uzată, lipsesc segmentii, sonorul e defect, filmele sînt de categoria a IV-a și uzate, și nu e suficient un singur salariat care îndeplinește funcțiile de: operator, casier, mecanic, electrician la grupul electrogen și controlor de bilete.

*I.C.R.S. Iași* (Intreprinderea cinematografică regională de stat) zice: Nu e adevărat ce sezisați. Aparatul de proiecție e nou, sonorul e de bună calitate, segmentii există, cînd lampa de ton se arde poate fi schimbată pe loc, și e suficient un singur salariat spre a îndeplini toate funcțiile, iar filmele sînt de categoria a II-a și a III-a.

Iată două răspunsuri ca în filme. Așteptăm acum al treilea răspuns în completare, ca să-l putem da pe cel adevărat la... jurnal.

Uite Țăranu, nu e Popescu!

Anul trecut, la o sezisare a *Urzicii*, „Trustul pentru industrializarea lemnului” din Cîmpulung Moldova, a răspuns așa: Nu-s adevărate cele sezisate despre Țăranu Iiie, actualul contabil al școlii profesionale de ucenici din Vatra Dornei. Nepriceput, bătăuș și necinstit era fostul contabil, Popescu Constantin. (și semna: Ing. Bucura N. și Timpău C.).

Anul acesta, „Direcția regională de economie forestieră” din Suceava răspunde: Sînt perfect adevărate cele sezisate despre Țăranu Iiie, fost contabil la Școala profesională pentru industrializarea lemnului din Vatra Dornei. Era nepriceput, era bătăuș (a bătut pe elevul Poelitar Vasile și pe profesorul Piticar Octavian; pe fostul director Sofica Iiie nu l-a bătut, doar l-a zgîlțit și l-a mușcat cu dinții de obraz) și era necinstit: a delapidat 13 388,84 lei.

Păcat că în acest răspuns — corect — al forului forestier regional nu se spune și cum erau... șefii Bucura și Timpău, care — prin răspunsul dumnealor, trimis *Urzicii* — au cocoloșit asemenea element.

C.

### DIAGNOSTIC

Desen de V. TIMOC



— L-am examinat. Nu prezintă simptome de amnezie!  
— Ba da, tovarășe doctor: își uită mereu angajamentele!...

# urzica

## ajută

### Repararea drumurilor

Drumurile din comuna Umbrărești (raionul Liești, regiunea Galați) sînt atît de stricate încît sînt aproape impracticabile.

La sezisarea *Urzicii*, Sfatul popular al raionului Liești a răspuns, în cursul iernii, că „a dat dispoziție scrisă” Sfatului popular al comunei Umbrărești ca — „la primăvară, cînd timpul va permite” — să repare integral toate drumurile din comună.

Aflîndu-ne deci în luna martie, ar cam fi timpul ca — în comuna Umbrărești — să vină primăvara.

### Abonarea la publicații

La începutul anului trecut, I.R.I.L. Bozovici (Intreprinderea raională de industrie locală) a expediat prin mandat poștal Ofi-

ciului P.T.T.R. Orșova — iar acest oficiu a primit — costul abonamentelor, pe... anul trecut, la „Buletinul oficial” și la „Colecția de hotărîri ale Consiliului de Miniștri”, dar — din vina unor funcționari incorecți de la secția difuzării presei de pe lângă Oficiul P.T.T.R. Orșova — întreprinderea în cauză n-a primit, în tot cursul anului, nici o publicație.

În urma sezisării *Urzicii*, funcționarii necinstiți de la Oficiul P.T.T.R. Orșova au fost îndepărtați din serviciu, iar întreprinderea din comuna Bozovici, pentru banii plătiți, va primi cele două publicații, ca abonată pe anul 1960.

Rezolvînd corect problema abonamentelor, Oficiul P.T.T.R. Orșova se... abonează la încrederea cetățenilor.

C.

## TĂLMĂCIREA UNOR TERMENI DE TEATRU

Aplauze  
Acustică  
Bufetul teatrului  
Cortina  
Garderoba  
Fotoliu care scîrție  
Foaier  
Monolog

Plasator  
Reflector  
Scrumieră

Scenă  
Sufler

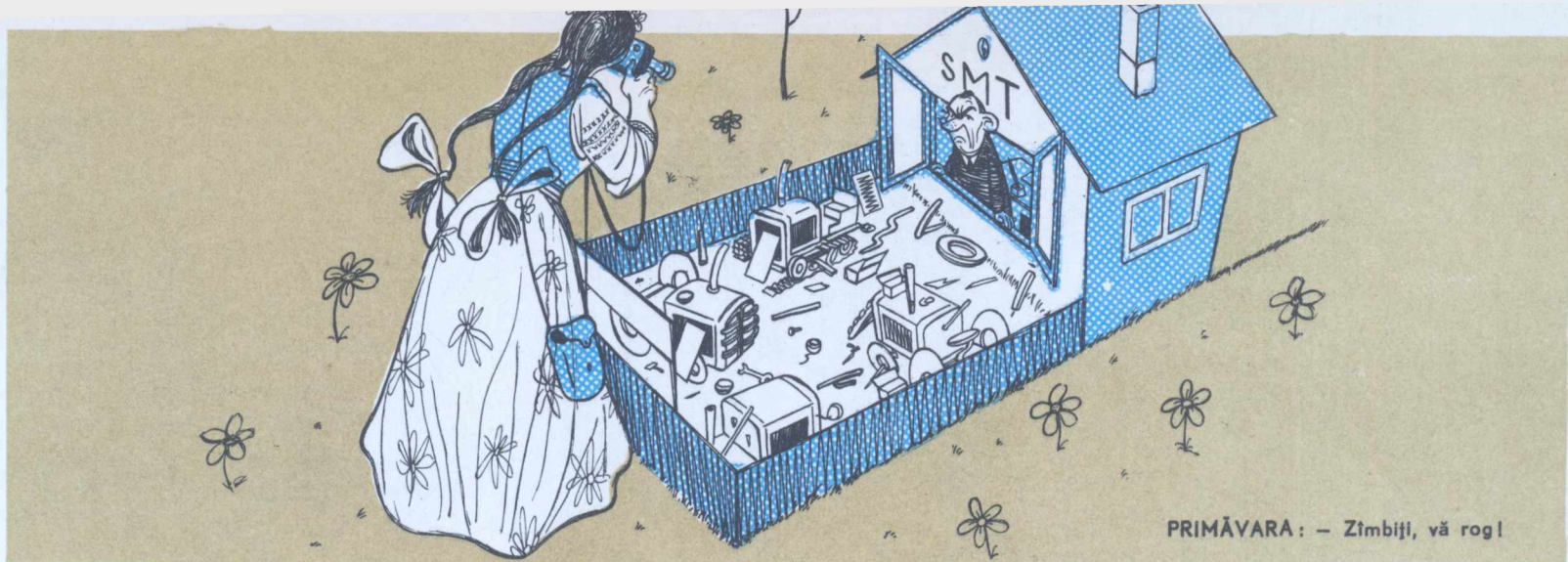
Ecoul talentului.  
N-avem. Mai treceți..  
Asediu.  
Ghilotina actelor.  
Revista Modei.  
Replică din sală.  
Tolbă cu impresii.  
Moment cînd deși sănătos vorbești de unul singur.  
Topograful teatrului.  
Astru din constelația... IREB.  
Obiect lângă care se aruncă mucurile.  
Teren de... joc.  
06 (Salvarea).

DAN MANOLESCU

Desen de PALL



PRIMĂVARA...



PRIMĂVARA: — Zîmbiți, vă rog!

## O SIMPLĂ CHESTIUNE DE RITM SAU CUM SE PERIMĂ O ANECDOTĂ

— Ritmul omoară anecdota! — mă lămurește deunăzi un prieten. Fiind cam ermetică sentința, cunoscteam eu anecdote omorâte destule, mai ales de cei care le povestesc prost, și neînțelegînd despre ce ritm asasin poate fi vorba prietenul mă lămurește:

— Știi pe aia cu occidentalul și palatul telefoanelor?

— Pe care?

— Stai că ți-o spun!... Vine un occidental la București, se plimbă pe Calea Victoriei, se oprește în fața Palatului telefoanelor și întreabă pe un trecător: — În cît timp s-a construit asta?

— În vreo doi ani, îi răspunde bucureșteanul.

— Ehe! La noi un bloc cît ăsta se face în două luni! — replică străinul, socotind că l-a făcut turtă pe omul nostru.

În continuare se plimbă amîndoi, ajung în dreptul unui bloc nou și iarăși mi-l întreabă străinul:

— Dar acesta în cît timp s-a făcut?

Scoate bucureșteanul ochelarii de pe nas, se uită în toate părțile, apoi mirat răspunde: — Oh, alaltăieri am trecut pe aici și încă nu era nimic!...

— E veche, o cunosc, dar n-am vrut să te întrerup.

— Ei vezi, asta-i! E veche, dar acum moare. O omoară ritmul. Mă înțelegi, ritmul construcțiilor. Ia te uită-n București cum răsar blocurile peste tot. Acum și pe marile bulevar-

de se fac plombe. (Așa le spun cei de la sfat clădirilor care completează locurile neconstruite). Iar dacă bucureșteanul din anecdotă zicea... „alaltăieri am trecut pe aici și încă nu era nimic”, să știi că nu mințea, doar anticipa. Azi, la fabrica de case, zilnic se fac cite șase apartamente. Văd că nu mă crezi. Poți să mă controlezi. Lei tramvaiul 17 pînă la capăt, mai mergi o bucată de drum spre Jilava și dai de întreprinderea de prefabricate „Progresul”. Întreabă și-ai să vezi. Pereți, tavane, băi, tot ce-ți trebuie pentru șase apartamente... într-o singură zi. Și-ai ritmul ăsta parcă-i numai în București? Dacă-ai fost acum un an pe litoral, mai recunoști azi Mamaia, Eforia sau Mangalia? Dar Oneștii Bacăului, centrul Galaților, Păcurarii Iașilor, Victoria și cîte și mai cîte locuri.

Omoară sau nu omoară ritmul construcției noastre anecdotele? Ce zici?

— Nu totdeauna, uneori mai dă naștere la altele — îi răspund.

— Cum așa?

— Mai deunăzi, la Topraisar în Dobrogea, între două țuici de caise închinat unui oaspe străin, nordic, foarte curios să vadă cum crește și ce folos dă porumbul, am fost martor la nașterea unei anecdote.

— Crește repede? întreabă oaspetele.

— Foarte repede și bine — răspunde președintele. Stringem în prezent recoltă de patru ori mai mare ca pe vremuri.

— Acum, se amestecă în vorbă un colectivist — cînd împrăștiem grăunțele, păsările trebuie să se grăbească la ele. Altfel vin prea tîrziu.

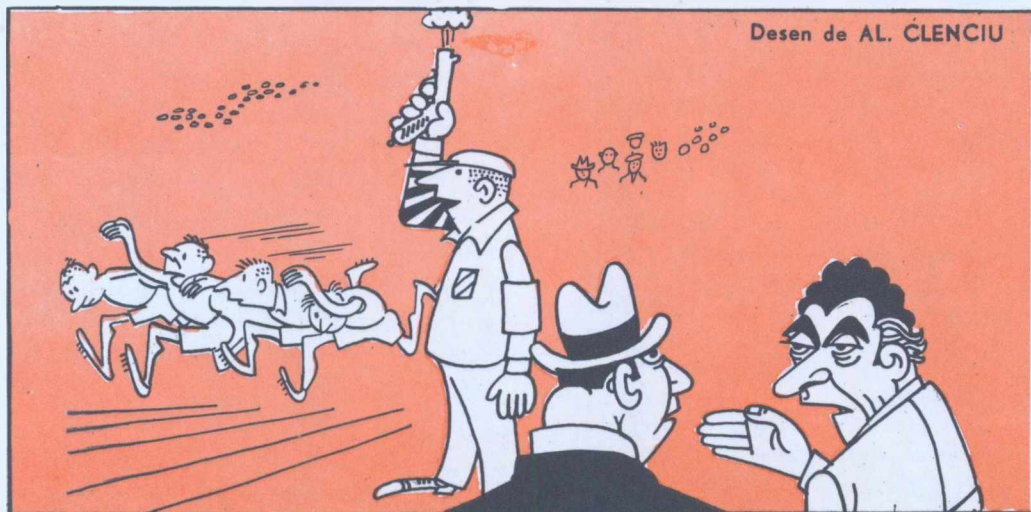
— Cum așa!?

— Păi, începe să crească porumbul... Iată cum explică plastic, în hohotul comesenilor, țaranul nostru rodnicia pămîntului dobrogean încăput pe mîini vrednice de colectivist.

— Acum ce zici, omoară ritmul anecdota?

— Chestiune de ritm.

AL. MAXIMILIAN



Desen de AL. CLENCIU

PROFANUL: — Cred că n-ar trebui îngăduite armele de foc pe teren. Uite ăștia, mai slabi de înțep, s-au speriat și fug de rup pămîntul!

## Amalgam

### Cugetări sportive

— Există handbal redus. De ce n-ar exista și șah redus, că de șahiști... reduși am auzit.

— De ce există și mat și remiză la șah? „Mat” din grije pentru... oameni, „remiză” din grije pentru cai.

— Am auzit de jucători și jucătoare... suspendate. Din ce motive au fost oare și „grădini... suspendate”? (motive nesportive).

— Se fac sulite din material plastic. Pe cînd... haltere?

### Sfaturi sportivilor ce vor să meargă la Olimpiadă

— *Aruncători de greutate!* Trageți tare; nu veți întîmpina decît o singură... greutate la Roma: 7,250 kg!

— *Aruncători de disc!* Cu puțină strădanie discul vostru ajunge la Roma. Cunosce pe cineva al cărui disc a ajuns la Roma, deși a fost numai... gura de el. E vorba de Maria Tănase (disc „Electrecord”).

— *Trăgători!* Pentru Roma avem pretenții. Lui Nero i-a fost suficient un... foc să fie celebru, onora din voi... 400 din 400 posibile.

— *Gimnaști!* Lucrați intens la cal, bară, inele... sol. Aurul iese și din „sol” nu numai din... subsol. Chiar și la paralele puteți entuziasma meridianele.

— *Sprinteri pe sută!* Alergați sub... 11, chiar de alergați și după amiază. Antrenați-vă intens, căci sînt șanse foarte reduse: cîștigă 1 sau 2 la... sută!

— *Fondisti!* Pregătiți-vă cu seriozitate. Astfel pe lingă... fondul vostru și Comitetul Olimpic poate să vă dea din „fondul” său o medalie.

— *Celorlalți sportivi!* Doriți să participați la Olimpiadă? Toate drumurile duc la Roma... dacă treceți normele preolimpice!

### Proverbe... sportivizate

— Stringe bani albi pentru... nocturne.

— Greu la deal... fără condiție fizică.

— Boii ară și caii mînîncă... ture, pionii, nebuni etc.

— Încetul cu încetul se face... clasamentul.

— Ce face omul cu mina lui... poate fi și henț.

— Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face... că-i faul.

— Unde merge mîia, merge și suta... dacă-i concurs athletic.

### Proverbe școlarizate

— Cine se scoală de dimineată... are cursuri de la 8—13.

— Ziua bună se cunoaște la... catalog.

— Dacă tăceai... corigent rămîneai.

— N-adoce anul, ce-adoce... trimestrul.

— Călătorului îi șade bine cu... numărul la mîină dacă e elev.

— Fuga-i rușinoasă... dacă e de la ore.

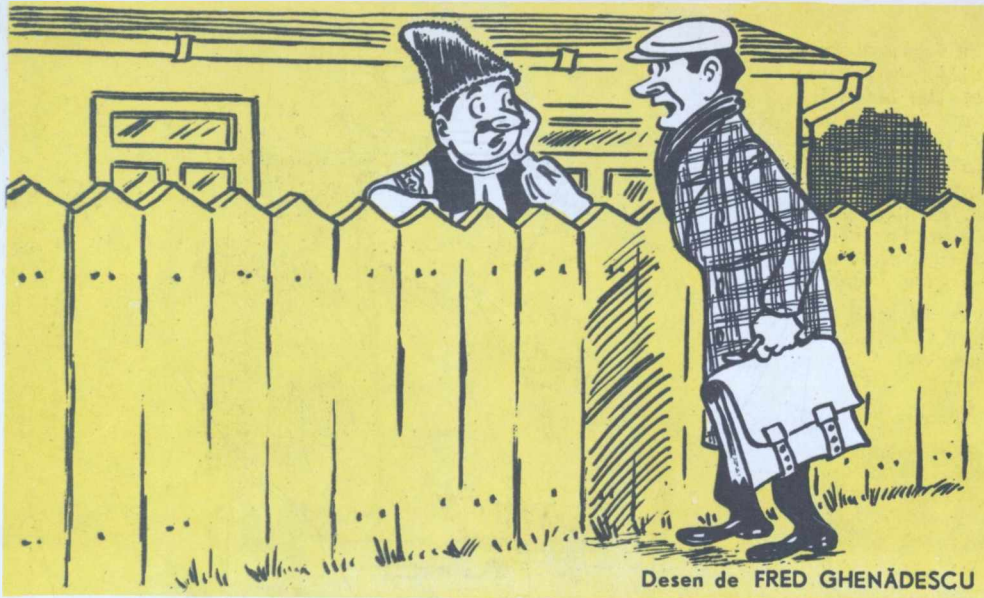
— Încetul cu încetul... iese absolventul.

— Cine ride la urmă, ride mai bine... dacă-i promovat.

— Vorba multă-i... mania chiulangiului.

TITI GHEORGHIU

Învățător—Vaslui



Desen de FRED GHENĂDESCU

— Cum stai cu săpăturile?  
— Păi afară de nea Vasile, care îl sapă pe contabilul de la cooperativă, fiecare își vede de ale lui...

# DESPOT VODĂ, MATEI MILLO ȘI NOMENCLATURA

— Ma baiatule, tu mai știi în ce an s-a bătut Mihai Viteazul cu turcii la Călugăreni? Luat prin surprindere, puștiul rămîne perplex:  
— Mihai Viteazul? Păi, Mihai Viteazul s-a bătut, tătucule, cu turcii la Călugăreni în anul o mie cinci sute... o mie cinci sute și...  
— Nu știi nimic! zic eu disprețuitor. Vezi ce-nseamnă ignoranța?  
— Văd! zice el rușinat. Da'dacă ai vedea și matale tăblița de pe strada Despot Vodă!  
— Ia mai lasă-mă cu d-astea, că nu-nveți istoria după... serviciul nomenclaturii!  
— Asta mai mi-ar trebui! rîde el. Că atunci vin precis cu nota 2. Dacă nu crezi, să te vad: în ce an zici c-a domnit Despot Vodă?  
— Hm! fac eu superior. Asta-i la mîntea cocoșului: 1561—1563.  
— N-ai ghicit! zice copilul. Du-te pînă-n colț, să vezi.  
Mă reped pînă-n colțul străzii noastre și citesc: Despot-Vodă — domnul Moldovei

— 1558—1561. Ei drăcie! Și eu care știam că... Vin acasă și deschid letopisețul, cronicile și cel mai recent manual de istorie. Toate sînt de acord cu adevărul istoric: „Despot-Vodă, zis Eraclidul, induse în eroare pe venețieni că ar fi urmaș al despoților din Samos și Paros și domni în Moldova scurt timp: 1561—1563”. Va să zică tot cum știam eu. Dar dacă Despot Vodă reușise să-i inducă în eroare pe venețieni, cine reușise să-i ducă de nas pe „venețienii” nomenclaturii că Eraclidul își încetase domnia în anul... cînd de fapt abia o începea?  
După masă mă duc la niște prieteni pe strada Alexandru Depărățeanu — în apropierea Gării de Nord — și din vorbă-n vorbă le spun cazul cu Despot.  
— Asta nu-i nimic! rîde gazda. Să le vezi p-alea din colțul străzii noastre: una cu 1835—1865 și alta cu 1835—1868. Se știe că Depărățeanu a murit în 1865, nu la 1868. Dar ce și-or fi zis autorii tăbliței? „A murit prea tînăr, săracu!” Să-l mai lăsăm să trăiască trei ani, că n-o fi... moarte de om!  
... Avea dreptate puștiul meu: noroc că istoria nu se-nvață după indicațiile nomenclaturilor căci atunci — vorba lui — ar veni precis cu nota 2!

Strada Matei Millo începe din Calea Victoriei. Pe clădirea palatului telefoanelor o tăbliță — mare, frumos lăcuită, pe care citesc negru pe alb — adică alb pe fond albastru: Matei Millo, artist și autor dramatic 1813—1894. Pe clădirea din colțul opus: Matei Millo, artist dramatic, 1814—1896. Explicația?... Cînd, cu zeci de ani în urmă, s-a clădit palatul telefoanelor, în iureșul afacerilor de pe vremea aceea cine-a stat să-și mai bată capul cînd murise Matei Millo? Abia în zilele noastre, cercetătorul atent a pus pe tăblița opusă data exactă a nașterii și morții acestuia, nebăgînd de seamă însă că interpretul lui „Barbu Lăutaru”... mai murise o dată!  
Noroc că nu trăiește Millo. Căci de-ar trece prin piața fostului Teatru Național, care i-a fost atît de drag, și ar vedea cum stă cazul cu „morțile” lui... ar muri de ris!

VALERIU FILIMON



Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU  
Cînd ambalajele nu sînt ridicate la timp...

CUMPĂRĂTORUL: — Oare unde o fi băcănia?!

## Epigrame

Unui elev grăbit să treacă ora de curs.  
*Cînd materia școlară  
O parcurgem pas cu pas  
Toți sîntem atenți la oră  
Numai el e-atenț la... ceas.*

Unui cîntar care nu funcționează din lipsă de greutate  
*Are-n muncă fiecare  
Greutăți nenumărate  
Doar cîntarul ăsta n-are  
Nici un fel de greutate.*

Ianuș Emil  
Uzinele textile Timișoara

Unui „elev”  
*Mamă-sa-n a ei trufie  
Repetent să nu rămîie  
Îi spunea smîrnă să fie,  
Însă el era... tămîie...*

Nicușor Petrescu  
muncitor  
Șantierul 4 Construcții - Montaj  
Gara de Nord  
București



**Sancțiune**  
Revizorul de gestiuni, Radu Romulus, de la U.R.C.C Mizil, avînd să facă o revizie la cooperativa din comuna Glodeanu-Sărat, s-a prezentat acolo în stare de ebrietate și în cursul discuției cu două contabile, le-a adresat cuvinte jignitoare.  
La sezișarea Urzicii, U.R.C.C. Ploești a răspuns că, pentru comportarea lui, revizorul vinovat a fost sancționat cu „observație verbală”.  
Desigur, o altă sancțiune ar fi fost neconformă. Verbal a jignit, verbal a fost sancționat.

**Transformări**  
Nouă locatari din blocurile care alcătuiesc orașul nou Nord-Cernavodă au demontat sobele de cărămidă din bucătăriile apartamentelor în care stau.  
Cei nouă locatari se numesc: Nicolae Simionescu, Ali Amet, Stoiana Pantaze, Maria Savu, Gheorghe I. Gheorghe, Ion Tatulea, Ion Flueraru, Ion Chiș și Nicolae Dinu.  
Au demontat sobele, necerînd nimănui nici o autorizație și nesocotind legile care interzic degradarea locuințelor, bunuri obștești.  
Au făcut această năzbîtie, spre a transforma — cică — bucătăriile în... dormitoare.  
Rezultatul: urmează a fi transformați și ei, din locatari care dărîmă sobe în... locatari care dau socoteală.



**URZICO DRAGĂ,**

Centrul școlar agricol Ciacova are o gospodărie de pe terenul căreia s-a recoltat o mare cantitate de sfeclă furajeră. Când a venit timpul ca această sfeclă să fie însilozată, i s-a spus tovarășului Frățilă Adrian, maistru agricol al gospodăriei: **Insilozază-o!!**

Și tovarășul Frățilă s-a conforma. A dat dispoziție să se facă gropi, dar a uitat să atragă atenția celor ce lucrau cum anume trebuie ele amenajate. Drept urmare, o parte din sfecla însilozată s-a stricat, fapt care l-a făcut pe tovarășul Frățilă să nu mai știe cum s-o dregă. Cum parte din sfeclă n-a mai valorat deci nici cât o... ceapă degerată, s-a înmînat maistrului agricol o „muștrare cu avertisment” ceea ce dovedește c-a... sfeclit-o.

**Borod Iosif**

Centrul școlar agricol Ciacova regiunea Timișoara

**URZICUȚO DRAGĂ,**

La secția de chirurgie a Spitalului Colentina din București soră șefă este Popa Victoria. Fiind soră... mare are în subordine surori mai mici, cărora le adresează tare ușor cuvinte... grele. Uneori îi vin și

idei. De exemplu, în legătură cu halatele. Le ia și le dă îngrijitoarelor să le spele, deși știe bine că pentru secția chirurgie... operația aceasta trebuie făcută la spălătoria mecanică a spitalului.

Așa stînd lucrurile, încearcă Urzicuțo s-o vindeci pe sora șefă Popa Victoria de „complicațiile” de care suferă, că aici în spitalul unde se află nu i s-a găsit leacul.

**Un grup de salariați ai Spitalului Colentina București**

**DRAGĂ URZICO,**

În cadrul Direcției regionale de economie forestieră Craiova lucrează mai mulți revizori. Unul dintre aceștia este Negoescu Mircea, om rezistent la... băutură și liniștit... după ce face scandal, așa cum de pildă a arătat-o și în cadrul I.F.E.T.-ului Baia de Aramă, unde a băut vin cam cît intră într-o... cadă.

Acum sînt curios ce-o să spună cînd va citi rîndurile de față, căci el, care-i salariat în sectorul forestier — și umblă mai mult prin pădure unde-i cam întuneric, nu credea că o să-i iasă năravul la... lumină.

**Sandu Bălășoiu Craiova**

**URZICO,**

Fabrica nouă de mașini de la Combinatul metalurgic Reșița are în sectorul maistrului Giuchici Ioan o serie de mașini denumite „INDEX”. Aceste utilaje au fost dotate cu o mașină specială pentru scoaterea uleiului de pe șpan. Din cauza cunoscută nouă sub numele neglijență, mașina specială nu a fost încă montată la mașinile „INDEX”, din care pricină șpanul pleacă din secție cu ulei pe el.

Datorită situației de față întreprinderea de colectare a metalelor



— Să știi că erai băiat frumos înainte de a trece peste stop...

din Reșița colectează șpan... în ulei, în acest fel rivalizînd cu „Alimentara” care achiziționează sardele în ulei.

De aici rezultă că problema montării mașinii speciale a fost pusă de conducerea fabricii respective la... index.

**Mihăescu Valeriu Reșița**

**URZICUȚO,**

Întreprinderea de construcții și montaje metalurgice cu sediul în Reșița a comandat o serie de construcții metalice la uzinele „Steaua Roșie”, din București. Sosite la I.C.M. M.R., construcțiile metalice s-au dovedit însă a nu fi corespunzătoare.

Supărat foc, beneficiarul s-a adresat furnizorului. Acesta, la

rîndul său, s-a adresat unui salariat căruia i-a spus să plece urgent la fața locului. Ajuns la destinație, delegatul a examinat piesă cu piesă și după aceea a declarat: Da! Adică — e drept că construcțiile metalice prezintă defecțiuni. Înapoiat la București a raportat conducerii uzinei care este situația și în urma analizării cazului au ieșit la iveală șapte vinovați — într-ale muncii de mîntuială — care acum vor fi sancționați... bucată cu bucată.

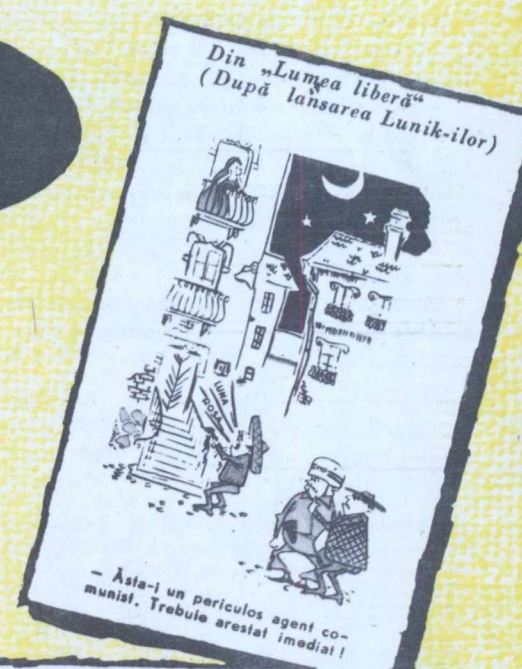
Ar fi de dorit deci ca în viitor serviciul controlului tehnic de calitate de la Uzinele metalurgice „Steaua Roșie” să lucreze cu mină de... fier.

**Olariu Traian Sfatul popular orășenesc Reșița**

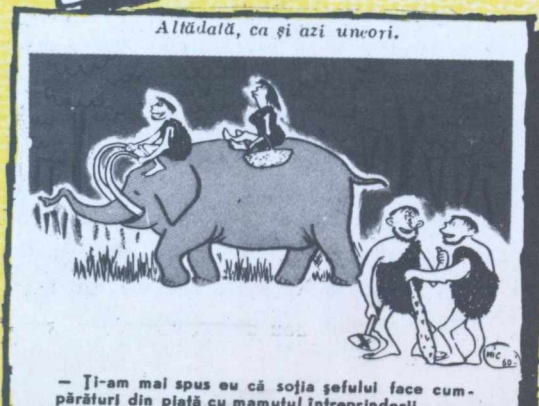


**AUTOCARICATURA**

**DIN EXPOZIȚIA CARICATURISTULUI MIRCEA CAPĂȚĂ DESCHISĂ LA FĂGĂRAȘ**



— Asta-i un periculos agent comunist. Trebuie arestat imediat!



— Îi-am mai spus eu că soția șefului face cum-părături din plajă cu mamutul întreprinderii...



**Cine se aseamănă se adună!**



**FĂRĂ CUVINTE**

FAPTE ULTRASCURTE

Pentru a putea face față cheltuielilor de întreținere, administrația muzeelor din Viena a anunțat onor clientela că se închiriază la cerere tronul Austro-Ungariei, patul imperial, pianul arhiducelui Rudolf, pendula Mariei Tereza etc. oricui îi face plăcere să se folosească un timp de aceste rechizite istorice. Cine plătește un ban la bîlci ca să se dea cinci minute în lanțuri, de ce n-ar da un ban și la muzeu, ca să șadă cinci minute pe tron?

★

După cum anunța „l'Humanité“, în numai o lună de zile, la imprimeria Desfosses (Issy-les-Moulineaux) s-au intoxicat din cauza condițiilor de lucru și au căzut bolnavi 85 muncitori de la rotativă. Așadar, 85 tipografi s-au intoxicat, tipărind tot felul de publicații ale patronilor. Asta fără să mai punem la socoteală cititorii, care s-au intoxicat citindu-le!

★

În orașul american Saint-Petersbourg (Florida) există un „cimitir pentru cîini, unde se primesc de asemenea și papagali“. Nu știm dacă în Florida există cumva și un cimitir pentru albi, unde se primesc de asemenea și negri...

★

La Saint-Cloud a fost prins un gangster precoce, în vîrstă de 18 ani, tocmai cînd săvîrșea cel de-al douăzecișicincelea furt al carierei sale. Un tînar talent, care promite!

★

„Marele Dragon“ al Ku-Klux-Klan-ului, Lee Davidson, a anunțat de curînd că la Atlanta (S.U.A.) Ku-Klux-Klan-ul va construi o școală pentru copiii albi, ai căror părinți sînt pentru segregatie. O școală la care, pe lîngă istorie și geografie, copiii vor avea poate și un curs de linșaj. Sau, mai curînd, pe lîngă cursul de linșaj, vor avea poate și un curs de istorie și geografie.

★

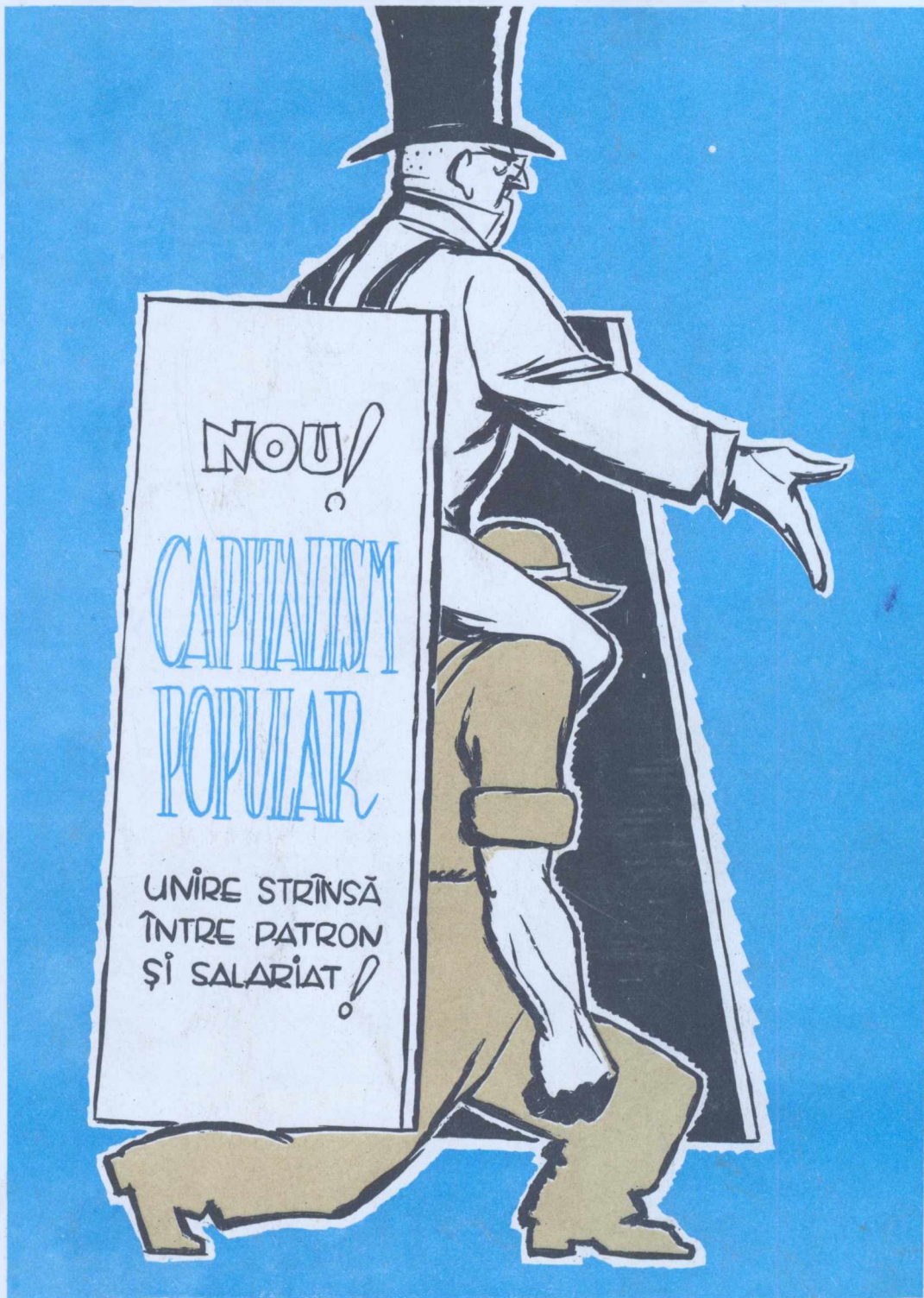
În America, un actor de cinema cunoscut din filmele polițiste a fost prins cu mîna în buzunarul regizorului său. Asta era o repetiție în afara programului.

★

Ziarele franceze au anunțat cu litere mari întîmplarea tînărului Daniel l'Henoret, de 17 ani, din Gennevillers, care a fost împușcat de un polițist în noaptea de revelion, pentru că fiind somat pe stradă să stea, a îndrăznit să cînte în fața polițistului. Așa-i trebuie: civilul n-are voie să cînte în fața polițistului. Civilul are voie să joace, așa cum îi cîntă polițistul.

★

În tradiționalul sau mesaj de Anul Nou, Franco a declarat că regimul său „nu are nimic comun cu cuvîntul dictatură“. Și, bineînțeles, spaniolii sînt obligați să-l creadă. Altfel, și-au găsit beleaua cu Franco! Au motive să se teamă: nu-i el dictatorul lor?



Desen de EUGEN TARU

★

O scurtă știre publicată de „l'Humanité“ ne informează că pompierul Serge Bordessoulé din Casteljaloux (Franța) a fost prins de jandarmeria locală... punînd foc. După cît se pare, a pus foc ca să se distreze: pompierul care văzuse de atîtea ori cum se stinge un foc, ardea de nerăbdare să vadă cum se aprinde un foc. A văzut și... s-a ars!

★

Artificiile și tiribombele care au răsunit pe străzile Romei cu prilejul revelionului au rănit anul acesta 20 de persoane. La Napoli, au rănit 32 de persoane. O femeie a fost ucisă. Ce tiribombe? Curat bombe!

P. LUDMILA